

ADVENT SZEMLE

2023. JANUÁR: A KESKENY ÚTON + EGY HELY TÖRTÉNETE – LABIRINT 116
+ BÁTOR BIZONYSÁGTEVÉS + ELLEN WHITE ÉS A KÖRNYEZETVÉDELEM
+ NEHEZEN ÉRTHETŐ SZÖVEGEK EGYSZERŰ TANULSÁGAI + JÓZSEF AZ
OROSZLÁNOK VERMÉBEN + MEGRENDÍTŐ LÁTVÁNY + SZÉP EMBEREK
A VASAJTÓK MÖGÖTT + OMEGA

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

RÉSZÜNK AZ EVANGÉLIUM ÜGYÉBEN 2023: TELJES TAGBEVONÁS A MISSZIÓBA

ADVENT SZEMLE

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

*Kezden minden napot
Isten igéjének hallgatásával!*

Naponkénti áhítatok



**Tanuljunk
jónak
lenni!**

A 2023-as év áhítatos könyvét, olyan lelkipásztorok, tanárok, diákok és tanulók írták, akik megízlelték Isten jóságát.

Naponkénti új hanganyag felnőttek számára.

Kövessen bennünket a youtube és facebook oldalunkon!



[#naponkéntiáhítatok](#)

2023. JANUÁR. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040
ISSN 1842 - 3361



A KESKENY ÚTON

Tisztelt Krisztust várók!

Isten kegyelme által folytatjuk utazásunkat a keskeny úton az Úr Jézussal való találkozásunk felé. Isten országa egyre közelebb van hozzánk. A Biblia nem engedi, hogy nyugtalankodjunk a jövő miatt, függetlenül attól, hogy milyen válságokat kell átélnünk egyénenként, a családban, a társadalomban vagy az egyházban. Tudjuk, hogy ha előbb Isten országát és Krisztus igazságát keressük, akkor számunkra biztosítva van mindaz, ami az életünkhöz szükséges. „Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja” (Mt 6:34).

„Bár göröngyös az út, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadék tátonghat, csapda lappanghat, s bár akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, amikor bágyadtság vesz erőt rajtunk, ha elcsüggedünk is reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el lábunk előtt az ösvényt” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 140. o.).

Megköszönöm Istennek, hogy megáldotta a Hetednap Adventista Egyházat, és meg vagyok győződve, hogy áldásait fenntartja továbbra is. Azért imádkozom, hogy az Úr vezessen, és hogy „kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel” (2Jn 1:3)! ■

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke



Ne aggodalmaskodjatok
a holnap felől;
mert a holnap
majd aggodalmaskodik
a maga dolgai felől.
Elég minden napnak
a maga baja.

Máté 6:34

TARTALOM

3 Vezércikk

Aurel Neațu
A keskeny úton

4 Infó

Rendkívüli közgyűlés, november 20.,
Cernica

5 Advent történelem

Leonida Ghioaldă
Egy hely története – Labirint 116

10 Misszió

Mugurel Asaftei
Bátor bizonyágtevés

12 Egészséges életmód

Cindy Tutsch
Ellen White és a környezetvédelem

14 Hitelek

Dr. Dan Constantinescu
Nehezen érthető szövegek egyszerű
tanulmányai

17 Elmélkedés

Dr. Daniel Nițulescu
József az oroszánok vermében

20 Elmélkedés

Dr. Ștefan Radu
Megrendítő látvány

22 Keresztény lélektan

Liviu Văduva
A keresztény pszichológia a golgotai
áldozat fényében

25 Börtönszolgálat

Semida Mărginean
Szép emberek a vasajtók mögött

27 Teológia

Florin Lăiu
Omega (I)

31 Gyermekek oldala

Alina Chirileanu



RENDKÍVÜLI KÖZGYŰLÉS, NOVEMBER 20., CERNICA

2022. november 20-án, az Adventus Egyetem aulájában sor került a Romániai Hetednapos Adventista Egyház rendkívüli közgyűlésére, amelynek legfontosabb napirendi pontja a működési és szervezeti státútum bizonyos cikkelyeinek módosítása volt. Ilyen értekezletet a helyi és területi képviselők számára nagyjából tízévente hívnak össze az *Egyházi működési szabályzat* aktualizálása végett, amit Románia kormánya is jóváhagy és ez a Hivatalos közlönyben is megjelenik.

A közgyűlésen több mint 200 küldött vett részt az ország különböző régióiból: lelkipásztorok, szolgálattevők és a területi szervezetek adminisztrátorai. A munkálatoikat nyitottság jellemezte, nagyon sok küldött állt sorban, hogy a teremben elhelyezett mikrofonok előtt elmondhassa a véleményét. A több mint 100 felszólaló a vitára bocsátott szöveghez szolt hozzá, vagy azzal kapcsolatosan tett bizonyos javaslatokat.

A találkozót ugyanakkor a missziómunkára való buzdításra is lehetőséget nyújtott. Három riport lett bemutatva a romániai adventista oktatással, valamint a **Teljes**

tagbevonás – „Együtt az emberekért” elnevezésű kampánnyal kapcsolatosan. Ezúttal mutatták be azt a kezdeményezést is, amelynek célja egy adventistákról szóló dokumentumfilm elkészítése, továbbá pedig beszámoló hangzott el a Marosvásárhelyi Onkológiai Kórház építési munkálatainak stádiumáról is.

A küldöttek különféle inspirációs anyagokat, illetve tájékoztató jellegű beszámolókat vehettek át a jelenlegi adventista missziós tervekkel kapcsolatosan („**Részünk az evangélium ügyében**”). Továbbá minden küldött kapott egy-egy példányt a kis formátumú *A nagy küzdelem* és az *Adventistii de ziua a saptea* című könyvből.

Az egyetemi kápolna folyosóin egyházunk különböző intézményeit és osztályait népszerűsítő standok voltak felállítva. Az Inter-Európai Divíziót a kincstárnok, Norbert Zens testvér képviselte. A munkálatoikat Aurel Neațu és Georgeta Pîrlitu lelkészek, az Unió elnöke és titkára vezették. A jogi osztály részéről Dragoș Penca és Evelina Sturza felügyelték a szövegmódosítás teljes folyamatát.

További információk a Rendkívüli Közgyűlés munkálatairól a következő linken:
<https://comitet.adventist.ro/>



„RÉSZÜNK AZ EVANGÉLIUM ÜGYÉBEN” (FIL 1:5)

Missziós és inspirációs forrásanyag, amit a Rendkívüli Közgyűlésen megjelent küldöttek kaptak:
<https://adventist.ro/wp-content/uploads/2022/11/Brosura-AGE-integrala.pdf>



TELJES TAGBEVONÁS, 2022. NOVEMBER 13–19., KRAJOVA

A kampányról készült beszámoló megtekinthető a következő címen: <https://youtu.be/oCtUmytXE0k>.

*Együtt
az emberekért*



„JÉZUS TANÍTOTTA”



2022. november 11. és 19. között a Romániai Adventista Egyház evangelizációs kampányt tartott „Jézus tanította” címmel. A bibliai témájú előadások megtekinthetők a https://www.youtube.com/playlist?list=PLsiMD_MMtLkLvgACU5OvbR33Q_NTNfwz0 honlapon.



MEGÚJULÁS A BIZONYSÁGTÉTELEK TANULMÁNYOZÁSA ÁLTAL



A Prófétaság Lelke Osztály a Generál Konferencia által előkészített terv alapján a *Bizonyágtételek* megújulást hozó tanulmányozására szólít fel. November 1-jével kezdődően a *Bizonyágtételek a gyülekezetnek* 9 kötetének újabb olvasási ciklusát kezdtük el. A regisztrált személyek e-mailben, WhatsApp vagy Telegram-alkalmazáson kapják meg a szöveget írott- és audio formátumban. Segítünk elsajátítani a legfontosabb ihletett ismereteket. Kívánjuk, hogy nagyon sok áldásban legyen részük, és elérjék a magasra kitűzött céljaikat. Regisztráció már mostantól a <https://ro.revivalplan.com/> honlapon.





EGY HELY TÖRTÉNETE – LABIRINT 116 (V)

Az 1958–1959-es tanév kezdetén került a Teológiai Szemináriumhoz Timis-Balázsy Sándor, aki magyar nyelvet tanított, Popa Mihail pedig titkári kinevezést kapott.¹ A második tanulmányi évre 14, a harmadikra 26, a negyedikre pedig 18 diák felvételét engedélyezték.² Näilescu Ștefan 1958-ban történt leváltása után már nem hagytak jóvá beiratkozásokat az I. évfolyamra. Az évváró ünnepségre a Labirint utcai épületben került sor, mely alkalomból beszámolók hangzottak el „az osztály célkitűzéseiről, mottójáról, történelméről, verséről stb., és mindezekhez szép és felemelő ének- és zeneszámokat adtak elő.”³ Íme, az akkori végzősök: Adam Liviu, Bauer Erich, Cetean Viorel, Cioba Iosif, Enache Lucian, Geantă Ioan, Kiss Attila, Mihalache Gheorghe, Paraschiv Ioan, Rusu Gheorghe, Sofronia Mișu, Stoica Napoleon, Stochici Dinu, Tolici Constantin, Uță Tudor, Váradi József és Vasilescu Gabriel.⁴

1959-ben egyetlen diák felvételét sem engedélyezték az I. évfolyamra, így a Szeminárium csupán a III. és a IV. évfolyammal működött. A III. évfolyam osztályvezető tanára Ghițescu N., a IV.-é pedig Gálfi L. voltak. A tanári kart a következő személyek alkották: Ghițescu N., Gálfi L., Popa M. és Iacob E.⁵ Az iskolai év folyamán a szombati gyakorlatokat a bukaresti gyülekezetekben végezték a diákok.⁶ Az 1960-as évfolyam végzősei a következő személyek voltak: Bălan Constantin, Blénessy Adalbert, Bodnariu Ioan, Csongvay Alfréd, Dumitrescu Eugen, Oprea Ioan, Orbán János, Radu Ștefan, Resteașan Gheorghe, Ștefănescu Constantin, Șteblea Gheorghe, valamint Toma Cornel.⁷

1960. október 15-én a tanév azonban már csak a IV. évfolyammal kezdődhetett meg, a következő diákokkal: Petre Nicolae, Chețan Emil, Ferencz Vilmos, Liga Iosafat, Previlitz Ernest, Jureschi Vasile, Petcariu Vasile, Crăciunescu Ioan, Graur Lorin, Radu Ioan, Pătrașcu Emilian, Grigore Samuel, Cristea Silvestru, Tajti János, Ősz Árpád és Roșca Emanuel. Mind a 16 diák havi ösztöndíjat kapott. Ez az évfolyam 1961. június 17-én fejezte be tanulmányait.⁸

Az Unió az 1961–1962-es tanévre vonatkozóan 20 hallgató felvételét kérelmezte, de ebből csak 8 személy kapott engedélyt: Arcuș Petre, Burtescu Beniamin, Crișan Pavel, Constantinescu Sergiu, Forray Lázár, Petre Eugen, Stanciu Daniel és Zgunea Victor.⁹ A tanterv a következő tantárgyakat tartalmazta: Ótestamentum (heti 3 óra), Újtestamentum (5 óra), próféták (3 óra), izagógia (2 óra), Románia törvényei (1 óra), anatómia, fiziológia és elsősegélynyújtás (2 óra), egyházi zene (2 óra), román nyelv (3 óra), orosz nyelv (2 óra), angol nyelv (2 óra), kórus (1 óra), osztályfőnöki óra (1 óra).¹⁰ A tanárok nevei: Ghițescu N., Popa M., Iacob E. Az igazgató Manea M. volt.¹¹

A hatóságok sem 1962-ben, sem 1963-ban nem engedélyezték elsőéves diákok felvételét, ezért a Szeminárium csak a következő 4 diákkal működött tovább: Arcuș Petre, Forray Lázár, Stanciu Daniel és Zgunea Victor.¹² Ez időben döntés született arról, hogy Nelu Dumitrescu, Constantin Petcu és Gabriel Vasilescu testvérek az egyház keretében végzett szolgálatuk mellett tiszteletbeli tanárként dolgozzanak a Szemináriumban.¹³

Első éves diákok felvételére 1964-ben sem kapott engedélyt egyházunk. Az Unió bizottsága úgy döntött, hogy Constantin Petcu helyét Gheorghe Indricău vegye át, Ioana Bătrâna tanári helyére pedig Nelu Dumitrescu került. Eközben mindketten megtartották korábbi szolgálati beosztásaikat is, és Mihail Popa lelkipásztorral együtt ők alkották a tanári kart az 1964–1965-ös tanévben.¹⁴ A hallgatók a bukaresti gyülekezetekben végezték a szombati gyakorlatot, a tanév végén megtartott vizsga pedig a következő tantárgyakból tevődött össze: írott és szóbeli vizsga dogmatikából, egyházjog, Ó- és Újtestamentum.¹⁵

Az Unió úgy határozott, hogy az 1965–1966-os tanévre 20 diák felvételére kér jóváhagyást, viszont csak 5 személy beiratkozását engedélyezték. Ezt követően került sor a diákok kiválasztására a jelentkező 16 személy közül. A jelölteknek a Labirint utcai épületben kellett vizsgáznuk a Ioan Tachic, Popa M., Bătrâna I. és Petcu C. tanárokból álló bizottság előtt. Felvételt nyertek a következő személyek: Micu Paulin, Moisan Petre, Pârvan Ștefan, Toma Gheorghe és Popovici Paul.¹⁶ A diákok havi ösztöndíjban részesültek, és a bukaresti gyülekezetekben végezték a szombati gyakorlatokat. Tanáraik a következő személyek voltak: Popa M., Bătrâna I., Petcu C. és Vasilescu G.¹⁷



A következő években a hatóságok nem engedélyezték újabb diákok felvételét, ezért a Szeminárium csupán egy osztállyal működött tovább. Az 1967–1968-as tanévben újabb tanárok érkeztek a Szemináriumba: Horst Gehann és Indricău Gheorghe.¹⁸ Popa Mihailt 1969 júniusában a Munténiai Egyházterület tanácsosává nevezték ki Hrant Artinian helyébe, akit a Szeminárium igazgatójává választottak.¹⁹ Szintén júniusban került sor az évváró vizsgára is, amely során hivatalosan is végzősöknak nyilvánították Paulin Micu, Petre Moisan, Ștefan Pârvan és Gheorghe Toma testvéreket.²⁰ Mivel Paul Popovic testvér már korábban rendelkezett egyetemi diplomával, ezért ő egy évvel hamarabb fejezhette be a tanulmányait.²¹ Az évváró ünnepségre 1969. június 21-én került sor a Labirint utcai épületben.²²

Az Unió 1969-ben 15 diák felvételének az engedélyeztetését indítványozta, de mivel nem kapta meg a jóváhagyást, a Szeminárium az 1969–1970-es tanévben nem működött. A kialakult helyzetben Popa Ștefania testvérnőt áthelyezték az Unióhoz, Horst Gehann testvér pedig az egyházi nyugdíjpénztár alkalmazásába került.²³

Az 1970–1971-es tanévre vonatkozóan több kérést is intéztek a Vallásügyi Osztályhoz, előbb 20, majd 15 diák felvételének az engedélyezése végett, de végül csak 8 személy iratkozhatott be. A jelentkezők szelekcióját az egyházterületek végezték, mégpedig a következőképpen: Bukarest – 6 jelentkező; Kolozsvár – 4; Nagyszeben – 3; és Bákó – 3. A felvételi vizsgát követően a következő személyek iratkozhattak be az I. évfolyamra: Manea Liviu, Niculescu Emilian, Cureteu Octavian, Török Attila, Aldea Traian, Kádár Győző, Orbán Antal és Varcuș Vasile.²⁴ Tanárok: Hrant Artinian (igazgató), Aristide Doroftei, Ind-



Az 1965–1969-es évfolyam

ricău Gheorghe, Petcu Constantin és Vasilescu Gheorghe.²⁵ A diákok már a tanulmányi év megkezdése után be lettek osztva a bukaresti gyülekezetekhez a szombati gyakorlatokra.

A következő években ez a 8 diákból álló osztály volt az egyetlen a Szemináriumban, mivel a többszörös kérelmek ellenére sem engedélyezték a hatóságok újabb hallgatók felvételét. Az 1973-as évben Nelu Dumitrescu lelkipásztorral kiegészült a tanári kar, aki egyházi adminisztrációt tanított.²⁶ A tanulmányi év lezárultával, majd a záróvizsga letételével, 1974. június 27-től mind a 8 diák hivatalosan is végzősnek lett nyilvánítva.²⁷ Az évváró ünnepség szintén a Labirint utcai épületben volt megtartva.²⁸

Az 1974-es évben ismét 25 diák felvételét kérelmezték, de a Vallási Osztály csupán 15 diák beiratkozását hagyta jóvá.²⁹ Már önmagában ez is nagy győzelemnek számított, mivel 1957 óta nem engedélyeztek ilyen nagyszámú I. évfolyam indítását. Sikeresen felvételiztek a következő személyek: Bocănean Adrian, Buciuman Ioan, Cristescu Lucian, Geantă Daniel, Iacob Stelian, Ghișoiu Mihai, Orbán Adalbert, Peicu Virgil, Petre Teofil, Popescu Constantin, Sprianu Cezar, Memete Pavel, Treitli Iacob, Suciú Iosif, valamint Ungureanu Dumitru. A tanári kar a következő személyekből állt: Indricău Gh., Artinian H., Popa M., Doroftei A. Az ünnepélyes évváróra október 10-én került sor, a tanítás pedig 1974. október 14-én vette kezdetét.³⁰

Az Unió a következő évben is kérvényezte I. éves diákok felvételét, és miután már hosszú ideje csak négyvenente kapott jóváhagyást, ekkor egy év elteltével újabb 10 diákat engedélyeztek a hatóságok. A vizsgák nyomán a következő személyek iratkozhattak be az I. tanulmányi évfolyamra: Dan Iosif, Dima Viorel, Goidală Leonida, Ionică Aurel, Istrate Vasile, Kozma István, Mitran Costel, Mocanu Ioan, Modoran Gheorghe és Szász Ernő.³¹ Az 1975–1976-os tanévben újra a Szeminárium tanára és egyben igazgatója lett Popa Mihail.³²

Újabb győzelmet jegyezhetünk, amikor 1976-ban 10 diák beiratkozását engedélyezték a hatóságok: Baciu Mihai, Chircan Iosif, David Liviu, Engedlhardt Liviu, Morhan Dumitru, Pârvan Titi, Roșca Beniamin, Soó Árpád, Șupler Daniel. Ebben az évben tiszteletbeli tanári állást kapott Titu Cazan, illetve Gheorghe Mușu, aki a Szemináriumban először tanított görög nyelvet.³³ Szintén ebben az évben lett alkalmazva Silvia Cotruță gépirónő is.³⁴ Diákoknak és tanáraiknak egyaránt nagyon nehéz pillanatot jelentett a III. éves Ungureanu Dumitru hirtelen halála.

Az 1977 márciusában bekövetkezett földrengés, valamint a Cazan T. és Popa M. tanárok külföldi továbbképzése miatt kialakult helyzetben ebben az évben egyházunk nem kérelmezte újabb diákok felvételét. Ekkor került az intézményhez Mihai Ionescu nyugdíjas lelkes is, aki korábban a Méhkerti Szeminárium igazgatója és tanára volt.³⁵

1978-ban újabb 10 helyet hagytak jóvá a hatóságok, így iratkozhattak be a következő személyek: Ban Viorel,

Pierson és Ludescher testvér látogatása a Labirint gyülekezetben (1977)



Butoi Nicolae, Constantinescu Edmond, Niță Pavel, Váradi Gyula, Chiorescu Stelian, Pohrib Tache, Szallós Zoltán, Olteanu Liviu és Voicu Cristian.³⁶ Ebben az évben végzett az 1974–1978-as promóció, ez alkalommal pedig az évváró ünnepséget a Grant gyülekezetben szervezték meg.³⁷ A végzős Cristescu Lucian a Szeminárium tanári karához csatlakozhatott.³⁸

Popa M. és Cazan T. tanárok külföldi tartózkodása, valamint Doroftei A. nyugdíjba vonulása miatt 1979-ben a Szeminárium nem kérvényezte I. éves diákok felvételét. Ez idő alatt Silvia Cotruță gépirónő helyét Marcela Dumitru vette át,³⁹ továbbá egy határozat értelmében Lucia Pavlov angol nyelvtanár tanári állást kapott.⁴⁰ Az 1975–1976-os promóció évváró ünnepségére a Labirint utcai épületben került sor.

A következő évben 15 diák felvételét kérvényezték, de nem kapták meg az engedélyt. Popa Mihail visszatért, eközben Ionescu Mihai nyugdíjba vonult.⁴¹ A tanárokhoz csatlakozott Ștefan Radu, aki görög és héber nyelvet tanított. Az évváró ünnepségre a Labirint utcai gyülekezetben került sor.

Az 1981–1982-es tanévben a Szemináriumban csak I. és IV. évfolyam működött. Íme, az I. évfolyam diákjai: Bancu Sabinel, Huțanu Teodor, Boieru Paul, Danci Petre, Chelbegeanu Romulus, Bratosin Ștefan, Breja Alexandru, Dan Viorel, Crișan Deliu és Gyéresi Ernő.⁴² A görög és a héber nyelvet tanító Ionică Aurel 1982 áprilisában került az intézményünkhöz.⁴³ Az évváró ünnepségre a Labirint utcai épületben került sor.

Az 1982–1983-as tanévben csak II. évfolyam működött a Szemináriumban, és ez idő alatt helyezték át Cristescu Lucian lelkipásztort a Bukaresti Egyházterülethez.⁴⁴

Maradt tehát a következő személyekből álló tanári kar: Popa Mihail, Ionică Aurel, Moldován Vilmos, Popa Dumitru, Dumitrescu Nelu, Dumitrescu Gabriel.

Az 1983–1984-es tanévre 25 helyet kérelmezett az Unió, de a hatóságok egyetlen diák felvételét sem engedélyezték. 1984 májusában Mihai Popa nyugdíjba vonult, így Dumitru Popa lett a Szeminárium igazgatója.⁴⁵

Az 1984–1985-ös tanévben két osztály működött: IV. évfolyam 10 diákkal, és I. évfolyam a következő diákokkal: Burlacu Pavel, Boantă Gheorghe, Ciobanu Vasile, Golea Gabriel, Dănăița Valentin, Nae Daniel, Roman Leon, Leordean Grigore, Poenariu Octavian, Unteșu Ioan. A tanári kart a következő személyek alkották: Popa Dumitru, Dumitrescu Nelu, Ionică Aurel, Faluvégi Dezső, Moldován Vilmos, Indricău Gheorghe, Popa Mihail, Badea Alina és Dumitrescu Gabriel.⁴⁶ Az évváró ünnepségre a Labirint utcai épületben került sor.

Az 1985–1986-os tanévben csak II. évfolyam működött. Ez idő alatt a Szeminárium titkárává nevezték ki Ionică A. testvért, és 1985 decemberétől kezdődően Dumitrescu N. lett az intézmény igazgatója.⁴⁷ Szintén ez időtől kezdődően fejezte be tanári tevékenységét Faluvégi Dezső és Moldován Vilmos.

Ionică Aurel az 1986–1987-es tanév ideje alatt az Egyesült Államokba utazott továbbképzés céljából, így Adrian Bocăneanu lelkészt nevezték ki a Szeminárium titkárává.⁴⁸ Az I. évfolyamra 3 személy jutott be: Iordache Gheorghe, Negoii Viorel és Rusu Cornel. Az 1987-es év folyamán Ionică A. testvér hazatért, és átvette a titkári teendőket.⁴⁹

Az 1987–1988-as tanévre 25 helyet igényelt az Unió, de csupán 3 diáknak – Bota Valentin, Dumitrescu Cristian, Paraschiv Roland – engedélyezték a felvételét. A La-



A Szeminárium tanárai és diákjai George Steveny testvérrel a Labirint gyülekezetben (1977)

birint utcai épületben 1988. július 3-án került sor utoljára évről évre. Az alábbiakban az egyház hivatalos folyóiratából idézzük fel ezt az ünnepi alkalmat: „A szószék mögötti falon ízlésesen kidolgozott plakát hirdeti a végzős osztály mottóját – »Szolgáljatok az Úrnak!« –, mely mintegy aranyfonálként szötte át a program minden egyes pontját. Reggel kilenc órakor ünnepi öltözetben léptek be az imaterembe a Szeminárium diákjai, majd a tanárok is, akik az emelvényen foglaltak helyet. A kezdő ének, az ima és a kórus énekének elhangzása után következett a névsorolvasás, majd Dumitrescu Nelu osztályvezető lelkész rövid jellemzést tartott a végzősökről. A diákok felszólalásai fogadalmakról, elhívásról szóltak... A ki nem mondott gondolatokat meleg hangzású költemények fejezték ki... A rendezvény fénypontjaként a küldetésre szólító igeszolgálatot az Unió elnöke tartotta meg... Az ünnepség a Szeminárium igazgatójának és egyben a végzősök osztályvezető tanárának a beszédével zárult... A Szeminárium kórusa által előadott „Csak Jézussal akarok haladni” című himnuszunk elhangzásával fejeződött be az évről évre.”⁵⁰

Az 1988-as év őszén az Adventista Teológiai szeminárium az Unió székházával együtt a Plantelor út 12. szám alá költözött, majd az 1989-es év folyamán az Argeş utca 8. szám alá. Innen 1990-ben a Romulus utca 59. szám alatti épületbe, 1995-ben pedig a Ştefan Demetrescu Adventista Líceum épületébe, majd 1997-ben Cernicára, ahol jelenleg is működik.

A fentiekben vázolt hányatott történelem számos kihívást, nagyon sok keserőséget, de azzal arányosan

nagyon sok örömet is tartogatott. Az Unió bizottsága és a Teológiai Szeminárium vezetősége rengeteg ellenségeskedéssel szembesült a hatóságok részéről, mivel az állam igyekezett korlátozni a lelkészek számát, így próbálva meg aláaknázni és ellehetetleníteni az egyház gyarapodását. Mindezek ellenére a Teológiai Szeminárium szinte szünet nélkül működött, hogy diákjainak megfelelő ismereteket és képzést nyújthasson az egyházban való hatékony szolgálatra. A Labirint 116 az a hely marad, ahonnan elindulva képzett és odaszentelt életű ifjak kerültek ki szerte az országba Krisztus evangéliumát hirdetni, és akik a Romániai Adventista Egyház lelkészei lettek. ■

Leonida Ghioaldă, nyugdíjas lelképásztor



Ballagás (1982)



Végzős diákok utolsó ünnepélye (1988)

1. Az Unió archívuma: A3/235, PV 20 dosszié / 1958. okt. 10.
2. Az Unió archívuma: A3/235, PV 22 dosszié / 1958. okt. 22.
3. Mihail Popa: *Curierul Adventist*, 7/1959, 7. o.
4. Az Unió archívuma: A2/244, PV 57 dosszié / 1959. jún. 11.
5. Az Unió archívuma: A3/235, PV 4 dosszié / 1960. már. 2.
6. Az Unió archívuma: A2/244, PV 64 dosszié / 1959. nov. 6.; PV 69 dosszié / 1960. feb. 25.
7. Az Unió archívuma: A2/235, PV 72 dosszié / 1960. jún. 9.
8. Mihail Popa: *Curierul Adventist*, 5,6/1961, 2. o.
9. Az Unió archívuma: A2/244, PV 95 dosszié / 1962. jún. 18.
10. Az Unió archívuma: A3/235, PV 29 dosszié / 1961. dec. 11.
11. Az Unió archívuma: A3/235, PV 22 dosszié / 1961. szept. 27.
12. Az Unió archívuma: A3/254, PV 27 dosszié / 1963. okt. 30.
13. Az Unió archívuma: A3/254, PV 29 dosszié / 1963. nov. 6.
14. Az Unió archívuma: A3/270, PV 36 dosszié / 1964. okt. 27.
15. Az Unió archívuma: A3/270, PV 11 dosszié / 1965. máj. 13.
16. Az Unió archívuma: A3/270, PV 124 dosszié / 1965. nov. 10.
17. Az Unió archívuma: A3/270, PV 125 dosszié / 1965. nov. 16.
18. Az Unió archívuma: A3/270, PV 6 dosszié / 1967. okt. 17.
19. Az Unió archívuma: A5/325, PV 30 dosszié / 1969. jún. 23.
20. Az Unió archívuma: A3/370, PV 9 dosszié / 1969. jún. 16.
21. Az Unió archívuma: A3/370, PV 6 dosszié / 1968. jún. 6.
22. Az Unió archívuma: 167, PV 29 dosszié / 1969. jún. 20.
23. Az Unió archívuma: A5/325, PV 10 dosszié / 1970. feb. 25.
24. Az Unió archívuma: A3/329, PV 46 dosszié / 1970. okt. 15.
25. Az Unió archívuma: A3/329, PV 45 dosszié / 1970. okt. 13.
26. Az Unió archívuma: A3/335, PV 33 dosszié / 1973. júl. 18.
27. Az Unió archívuma: A3/370, PV 2 dosszié / 1974. jún. 27.
28. Az Unió archívuma: A3/370, PV 27 dosszié / 1974. jún. 26.
29. Az Unió archívuma: A3/370, PV 35 dosszié / 1974. aug. 27.
30. Az Unió archívuma: A3/370, PV 39 dosszié / 1974. szept. 20.
31. Az Unió archívuma: A3/413, PV 6 dosszié / 1976. feb. 5.
32. Az Unió archívuma: A3/413, PV 55 dosszié / 1975. dec. 2.
33. Az Unió archívuma: A3/467, PV 40 dosszié / 1976. nov. 2.
34. Az Unió archívuma: A3/467, PV 39 dosszié / 1976. okt. 21.
35. Az Unió archívuma: A3/467, PV 38 dosszié / 1977. szept. 28.
36. Az Unió archívuma: A3/184, PV 39 dosszié / 1978. dec. 3.
37. *Curierul Adventist*, 9,10/1978, 6. o.
38. Az Unió archívuma: A3/467, PV 26 dosszié / 1978. aug. 30.
39. Az Unió archívuma: A3/184, PV 22 dosszié / 1979. aug. 1.
40. Az Unió archívuma: A3/184, PV 6 dosszié / 1980. feb. 7.
41. Az Unió archívuma: A3/184, PV 31 dosszié / 1980. júl. 31.
42. Az Unió archívuma: A3/185, PV 35 dosszié / 1981. okt. 8.
43. Az Unió archívuma: A3/185, PV 12 dosszié / 1982. ápr. 21.
44. Az Unió archívuma: A3/185, PV 26 dosszié / 1982. aug. 17.
45. Az Unió archívuma: A3/186, PV 26 dosszié / 1984. júl. 12.
46. Az Unió archívuma: A3/187, PV 34 dosszié / 1984. okt. 3.
47. Az Unió archívuma: A3/187, PV 33 dosszié / 1985. nov. 27.
48. Az Unió archívuma: A3/187, PV 30 dosszié / 1986. szept. 4.
49. Az Unió archívuma: A3/187, PV 16 dosszié / 1987. máj. 14.
50. Nelu Dumitrescu: *Curierul Adventist*, 11,12/1988, 16. o.



Ballagás (1985)



BÁTOR BIZONYSÁGTEVÉS

Ha az Úr nemsokára eljön – ahogy azt a Szentírásból megértettük –, akkor ezt a médiában is hirdetni kell. De kinek a feladata ez? Kire hárul az Úr útjának előkészítési munkája?

Világunkban minden jelentősebb helyi vagy globális eseményt reklámkampány előz meg. Az egyháznak fel kell vállalnia ezt a feladatot. Ezek a gondolatok a különböző válságokkal tűzdelt globális helyzet nyomán születtek meg. Úgy tűnik, az események a megjövendőlt végkifejlet felé haladnak, és igazolják a próféciákat, amelyekben egyházunk hisz. Sokat beszélünk erről a gyülekezetben, de a körülöttünk élő emberekkel is. Minden egyes válság újabb és újabb lehetőséget teremt, hogy felhívjuk az emberek figyelmét a Biblia hitelességére, és figyelmeztessük őket: vegyék komolyan az Igét! Az utóbbi időben azonban egy eléggé furcsa helyzet alakult ki. Mintha az egyház elszunynyadt volna. Az Adventista Egyház nincs jelen a médiapiacra.

A politikai és gazdasági hatalmak a bolygó fölötti uralomért harcolnak. A geopolitikai „tektonikus leme-

zek” újabb mozgásának lehetünk tanúi. Földünkön újrászabják az erőviszonyokat, és mindenki igyekszik a lehető legtöbbet szakítani magának. Emellett vallási téren is új, globális mozgások tapasztalhatók. A pápa, akit a katolikus, illetve a keresztény világ fejének tartanak, fel lett szólítva, hogy közvetítsen az ukrajnai konfliktusban. Vannak más vallási vezetők is, akik összefogásra buzdíthatnak, hogy mielőbb rendeződjenek a konfliktusok és helyreálljon a világbéke. Nos, erre kellene összpontosítanunk, mivel a bennünket azonosító üzenet is erről szól.

A baj csak az, hogy egyházunk eltűnt a „médiaradarról”, és a magyarázkodásaink nem helytállóak. Jézust be kell mutatnunk, de nem akárhogyan, hanem hatalommal. Nem nukleáris vagy pénzügyi hatalommal, „hanem az Én lelkemmel! Azt mondja a Seregeknek Ura” (Zak 4:6).

És itt nemcsak a tagok egyéni munkájáról beszélünk, ami kétséget kizáróan fontos – és amit egyesek tényleg végeznek –, hanem arról a befolyásról, amit Istent képviselő népként látható és felismerhető mó-



don gyakorolnunk kellene. Még ha fanatikusnak és idejétmúltak tartanak is, akkor is előjog kellene, hogy legyen számunkra a bizonyágtevés. Az egyháznak irányt mutató világitótoronyként kellene működnie az utolsó nemzedék erkölcsi dzsungelében azok számára, akik tényleg igénylik ezt, legyenek akár sokan, akár kevesen. Sőt még akkor is, ha senki sem tart igényt a szolgálatunkra!

Az Úr földi munkásságát Keresztelő János szolgálata előzte meg. Az ő munkája is meg volt jövődölve, és János minden erejét megfeszítve igyekezett eleget tenni küldetésének. Miután azonban az Üdvözítő elkezdte nyilvános munkásságát, a tanítványokra hárult a feladat, hogy a falvakban és a városokban hirdessék az Ő érkezését. És miután egész Palesztinában híre ment Jézus jelenlétének, már ez is szükségtelenné vált, mivel az emberek egymást értesítették.

Mindig ez volt az egyház küldetése, és ma is ez. Minden nemzedéknek úgy kellett hirdetni az evangéliumot, mintha az utolsó nemzedék lenne. Talán elfáradtunk, de lehet, hogy olyan módszereket kellene alkalmaznunk, amelyek meggyőzik a korábbiaktól teljesen eltérő mai nemzedéket. Az is meglehet, hogy meglepésszerűen értek bennünket a filozófiai, társadalmi és erkölcsi téren tapasztalható változások. Mindezek azonban nem lepték meg Istent. Ő mindent ellenőrzése alatt tart. Már régen beszélt ezekről, és még

**JÉZUST BE KELL
MUTATNUNK,
DE NEM AKÁR-
HOGYAN, HANEM
HATALOMMAL.
NEM NUKLEÁRIS
VAGY PÉNZÜGYI
HATALOMMAL,
„HANEM AZ ÉN
LELKEMMEL!
AZT MONDJA
A SEREGEKNEK
URA” (ZAK 4:6).**

a próféták sem értették a szavait. Feladatunk tanulmányozni a jövődöléseket, és azok alapján dolgozni. „És monda: Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig! Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik” (Dán 12:9-10).

Bárhogy is vélekednénk, a bibliai hit magvát és alapját határozottan, meggyőzően, bölcsen és méltósággal kell bemutatnunk. Íme, a missziómunka egyik példája: júliusban egy magas rangú politikus, Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke Tusnádfürdőn olyan kijelentést tett, amely heves reakciókat váltott ki: „Nálunk az apa férfi, az anya nő, a gyermekeinket pedig hagyják békén” (<https://digi24.ro>).

Itt nem a végidőről volt szó, hanem az emberi természet törvényéről, ahogy azt Mózes első könyvében találjuk. Jelenések 14. fejezetében a hármasság üzenet Isten teremtői minőségét hirdeti. Az agresszív nyugati új-pogányság előretörése közepette bátor cselekedetnek számít kijelenteni, hogy Isten létezik, Ő teremtette és szervezte meg a világot, és ez a világrend ma is érvényben van. Ez kellene, hogy legyen az új világrend, amely Alapítója törvényére épül. A fenti kijelentés annál is fontosabb, mivel egy európai vezetőtől származik, és ami akár következményekkel is járhat személyes karrierjére vagy életére, de országának sorsára vonatkozóan is.

Számunkra fontos, hogy a keresztény alapértékek ne csak az egyházban, hanem kívülről is támogatva legyenek. Noha a nyugati toleráns filozófiának köszönhetően vallásszabadságnak örvendünk, talán mégis attól való félelmünkben, nehogy megzavarjuk a nyugalmat, nem vagyunk hajlandók határozottan kiállni a modern társadalomban elavultnak tűnő értékeink mellett. Mindezek ellenére azonban az Igére épülő egyháznak harcolnia kell a vallásos alapokért. Bizonyágtevésünknek ez a legfontosabb része, ami ugyanakkor nagyon sokba is kerülhet nekünk. Válaszolnunk kell a következő kérdésre: mekkora árat vagyunk hajlandók fizetni hitünk megváltásáért? ■

A SZENTLÉLEK EREJÉVEL MUGUREL ASAFTEI



**AZ AGRESSZÍV NYUGATI
ÚJ-POGÁNYSÁG ELŐRE-
TÖRÉSE KÖZEPETTE
BÁTOR CSELEKEDETNEK
SZÁMÍT KIJELENTENI,
HOGY ISTEN LÉTEZIK,
Ő TEREMTETTE ÉS SZER-
VEZTE MEG A VILÁGOT,
ÉS EZ A VILÁGREND MA
IS ÉRVÉNYBEN VAN.**

Mugurel Asaftei, a Moldovai Egyházterület titkára

ELLEN WHITE ÉS A KÖRNYEZETVÉDELEM

A TEREMTŐ ÉS A TEREMTMÉNY KÖZÖTTI KAPCSOLAT

Környezetvédő volt-e Ellen White? Foglalkozott-e a bolygónkkal, a környezetvédelemmel, az újrahasznosítással, a különböző vírusok okozta fertőzésekkel vagy a materializmus hatásaival? A XIX. században – Ellen White korában – ezek nem jelentettek problémát, és noha a műanyag, a nukleáris energia vagy a vegyi szennyező anyagok még jobbra ismeretlenek voltak akkoriban, Ellen White mégis a Föld iránti gondoskodás elkötelezett harcosa volt.

Környezetvédő lelkiismeretességének két forrása volt: a Szentírás és az Istentől közvetlenül kapott ihletés. Fennen hangoztatta, hogy meg kell ismernünk a Bibliát, mert az Isten akaratát tárja elénk. Lapjain tanulunk teremtésünk okáról, és arról hogy miként tehetünk eleget annak a rendeltetésnek, amelyet Isten nekünk szánt.¹

Az életére és küldetésére vonatkozóan holisztikus látásmódot képviselt. Számára a Föld iránti gondoskodás nem különbözött az embertársakról való gondoskodástól. Hangsúlyozta, hogy a természet nemcsak Isten dicsőségét hirdeti, hanem nyugalmat és örömet nyújt fiatalnak és idősnek egyaránt.²

Gyakorlati élet

Amikor a vidéki élet előnyeiről beszélt, Ellen White nemcsak a földművelés által a család számára megtermelhető élelmiszerekre gondolt. Véleménye szerint azok a gyermekek, akiknek lehetőségük nyílik kertet művelni, háziállatokat gondozni és a gyönyörű természet csodáit szemlélni, testi, lelki és nevelési szempontból is előnyösebb helyzetben vannak.³ Szerinte a természetközeli élet javítja az ember egészségi állapotát.⁴

De hogyan ültette gyakorlatba Ellen White mindazt, amit ő maga prédikált a környezetvédelemmel kapcsolatosan? Kertet művelt, túrázott, hegyi táborokban, kirándulásokon vett részt a családjával együtt, ugyanakkor olyan természetes gyógymódok mellett szállt síkra, mint a hidroterápia, a masszázs és egyéb egészséges kezelési módszerek. Szerette a virágokat, és gyakran említette párhuzamosan a növényvilágot és a mindenség Alkotóját. Meg volt győződve, hogy Isten „azt akarja, hogy örvendezzünk teremtésének csodáidolgaiban”.⁵ Virágokat termesztett, és a nyári hónapokban minden szombaton friss virágcsokrok díszítették az asztalát. Arra tanított, hogy a természet Isten ajándéka számunkra, és Ő azt szeretné, hogy kegyelmére válaszolva műveljük és védjük a földet.⁶

Ellen White környezetvédelemmel kapcsolatos tevékenységét leginkább a kiegyensúlyozott vegetáriánus étrend hangsúlyozása tükrözi. A vegetarizmus nem csupán egészséges, hanem állatokat véd meg a pusztulástól, és a föld erőforrásait is megőrzi. Az ilyen életstílus gyakorlati megoldást nyújt a népesség táplálékkal való ellátására, mivel természetes gabonaféléket és egyéb alapanyagokat javasol fogyasztásra.

Ellen White nemcsak az emberiség egészségével⁷ törődve szállt síkra a vegetáriánus táplálkozás mellett, hanem aggódott az állatok szenvedései miatt is.⁸ Felemelte hangját a húsfeldolgozó üzemekben tapasztalható visszaélések ellen: „Az állatok is látnak és hallanak, szeretnek, félnek és szenvednek.”⁹

A teremtés helyreállítása

Ellen White a környezetvédelmet az evangélium hirdetésével hozta összefüggésbe. A következőket írta: „Az embernek együtt kell működnie Istennel, hogy újra egészségessé tegye a beteg földet, hogy Izrael fiai az Úr nevének magasztalásává és dicséretévé váljanak.”¹⁰ Ténylegesen úgy gondolta, hogy a föld gondos művelése fontos feladatunk.¹¹

Ellen White jóval azelőtt megállapította, hogy szükség van tiszta vízre és levegőre, mielőtt a világpolitikában elterjedt volna a kőolaj utáni hajsz, és vészesen elszennyeződtek volna a vizek, a levegő és a föld¹², továbbá pedig teljes tudatában volt a vegyi- és zajszennyeződésnek is.¹³ Gyakran hangoztatta a vidéki élet jótékony hatásait, vagy beszélt a vidéken tett kirándulások jótékony hatásairól, amelyek azt a békét, nyugalmat és pihenést nyújthatják, amelyek elengedhetetlenek az agy és a szív egészsége szempontjából.¹⁴

A Szentíráshoz hasonlóan Ellen White is folyton arra bátorította a keresztyéneket, hogy utasítsák el az anyagiasságot és válasszák az egyszerű életet, mert így pénzt tehetnek félre a missziómunka támogatására és a szegényekről való gondoskodásra.¹⁵ Arra buzdította a családokat, hogy a saját jövedelmükből éljenek, és ne halmozzanak fel adósságokat, miközben haszontalan tárgyakat gyűjtenek.¹⁶

Az utóbbi évek kutatásai igazolták, hogy a természetközeli élet kedvez az erkölcsi fejlődésnek. Csakhogy Ellen White már több mint 100 évvel ezelőtt írt erről. Azt tartotta, hogy a természet a tanulás és a lelki értékek elmélyítésének lehetőségét nyújtja, amennyiben elfogadjuk, hogy Isten a természet Teremtője.¹⁷ Ilyen alapon tehát a környezetvédelem nem cél önmagában. A meg nem rontott környezet olyan Istent mutat be, aki szereti a szépet.

A teremtés Alkotója

Ellen White szerint a teremtés iránti tiszteletünk magába foglalja a Teremtő iránti tiszteletet is. Prófétanónk megfigyelte, hogy az emberi jogok a teremtés tanában gyökereznek. A bűn megsza-

kította az emberiség kapcsolatát Istennel, az emberekkel és a természettel. Isten kegyelmétől indítva próbáljuk meg helyreállítani mindhárom kapcsolatot!

Ellen White arról beszélt, hogy Isten jóváhagyását adja arra a „kormányra, amely védelmez, helyreállít, fájdalmat enyhít, és sosem örül az elnyomásnak. Különösen a szegények iránt kell jószágot tanúsítanunk... A hátrányos helyzetűeket támogatni kell, és egyetlen, Isten képmását hordozó lelket sem kellene eltiporni. Isten a jószág és a szabadság legnagyobb bizonyítékait a Krisztus vére általi megváltásban kínálta fel számunkra.”¹⁸

Ádám és Éva a bűn miatt veszítette el a tökéletes Édent, és ezt követően kezdődött el a környezet tönkretételének folyamata. Ma a materializmus, a kapzsiság, a szennyezés és a nyilvános közöny által romboljuk a környezetet, a Föld korlátolt erőforrásait és szépségeit.

Keresztyénekként nem csupán türelemmel kell várunk a föld végső helyreállítását az eredeti, édeni állapotokba, hanem azáltal is hódolnunk kell Istennek, hogy felelősséget vállalva gondoskodunk a bolygónkról. ■

Cindy Tutsch, az Ellen G. White Alapítvány immár nyugdíjas volt társigazgatója. Jelenleg az Egyesült Államokban, Seattle-ben él.

1. Ellen G. White: *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 427. o.
2. Ellen G. White: *Boldog otthon*, 153. o.
3. Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., 195. o.; *The Ministry of Healing*, 370. o.
4. Ellen G. White: *Counsels on Health*, 266. o.; *The Ministry of Healing*, 264. o.
5. Ellen G. White: *Szemelvények*, 2. köt., 356. o.
6. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 365. o.
7. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 296–297. o.
8. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 314. o.
9. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 315. o.
10. Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1112. o.
11. Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1112. o.
12. Ellen G. White: *Szemelvények*, 2. köt., 456. o.
13. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 365. o.
14. Ellen G. White: *Boldog otthon*, 136, 139. o.; *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 187. o.
15. Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 287. o.
16. Ellen G. White: *Boldog otthon*, 396. o.
17. Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 3. köt., 376–377. o.; *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 54–55. o.
18. Ellen G. White: *Manuscript Releases*, 3. köt., 37–38. o.



NEHEZEN ÉRTHETŐ SZÖVEGEK EGYSZERŰ TANULSÁGAI

Alapos okunk van kijelenteni, hogy Illés küldetése – amit az Úrtól kapott, miután Jézabeltől való féltelmében egy barlangban húzta meg magát – nem volt könnyen teljesíthető feladat. Ráadásul a parancs határozottan és érthetően hangzott: „*És monda az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutáncasz, kenjed királlyá Hazáelt Síríában; És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királlyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe.*”

A következő vers viszont nem ennyire egyértelmű, noha látszólag pontosít a prófétára bízott feladatok következményeivel kapcsolatosan: „*És lészen, hogy aki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és aki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg.*”¹

Egy eléggé furcsa koalícióval van itt dolgunk – két jövődöbéli királlyal, akik közül az egyik pogány, a másik pedig Isten prófétája –, amelynek szembe kell szállnia egy meg nem nevezett ellenséggel. A történelmi kontextus azonban segít megértenünk, hogy a bálványimádás ellen kell harcolniuk. Nem ez volt sem az első, sem az utolsó alkalom, amikor az isteni akarat végrehajtásában különböző társadalmi vagy etnikai csoportokhoz tartozó személyek működtek együtt.

Ez történt a bírák idejében is, amikor „*felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való elenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak elleneségeik előtt.*”² Gedeon az elnyomott nemzet képviselőjeként lerombolta Baál oltárát, és egyedi, jelképes tette összefüggésben állt a családjával.

Hasonlóképpen történt nem sokkal az imént említett eset után: „*És felgerjedt az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a Síría királyának kezébe, és Benhadádnak, a Hazáel fiának kezébe, az ő életének minden idejében,*”³ vagy amikor „*így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből.*”⁴ Ide sorolható a próféták együttműködő munkája is: „*Azért verem meg a próféták által, és megölöm őket az én számnak beszédeivel. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap.*”⁵

A fentiek alapján próbáljuk megfejteni annak az üzenetnek a jelentését, amit Isten e szöveg által küldött Illésnek, vagy éppenséggel nekünk, a próféta leszármazottainak.

A munkát Isten nélkül is elvégzi

Isten megcáfolja a próféta azon állítását, hogy már csak egyedül ő maradt, és megmutatja neki, hogy a munka, amire elhívatott, bármikor átruházható az Úr más szolgájára, majd hozzáteszi, hogy jelentős számú tartalék sereg áll még rendelkezésére: „*hétézer embert... mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.*”⁶ Mindez be is következett Illés elragadtatása után.

Ezt a tényállást foglalja össze az egyik tréfás mondas is, mely szerint „a temetők helyettesíthetetlen emberekkel vannak tele.” Erről kellett meggyőződnie Gedeonnak és közvetlenül a midiánitákkal vívott küzdelem előtt „leszerelt” harmincezer katonának is.⁷

Jézus megparancsolja követőinek: „Menj, és dolgozz az én szőlőmben!” De ha te elásod a talentumodat, akkor majd más fogja gyarapítani a Gazda javait. Ez vált nyilvánvalóvá akkor is, amikor az Üdvözítő dicsősége miatt irigykedő farizeusokhoz így szólt: „*Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.*”⁸



Izrael tehát azért vesztette el a „választott nép” státuszát, mert „történelme során sokszor megfélekedett Istenről, és szem elől tévesztette az Úr képviselőjeként kapott magasrangú kiváltságait. Megfosztotta Istent a tőle elvárt szolgálattól, embertársait a lelki vezetésétől és a szent példamutatástól.”⁹

Ez a veszély fenyeget minden ma élő hívőt, aki abban az előjogban részesült, hogy „választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép” lehet, ám ehhez eleget kell tennie a feltételnek is: „Hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”¹⁰

Különbözik is a haszon nem Istené, hanem a kirótt feladatot vállaló személyé. Egy keresztény ének szavai szerint a szolgálat és az aratás öröme a legnagyobb előjog számunkra. Sőt, figyelmeztetve vagyunk, hogy „a munkát, amelyet a gyülekezet elmulaszt a béke és jólét idején, rettenetes válságban kell majd elvégeznie, a legcsüggesztőbb és legijesztőbb körülmények között.”¹¹

Az Illés munkássága eredményeként létrejött furcsa triumvirátusban Hazáélnak, a pogány parancsnoknak, a leendő síriai királynak a jelenléte azt mutatja, hogy Isten döntései felülkerekednek bármiféle vallási, nemzeti, emberi előítéleten vagy óhajon. Annál is inkább igaz ez, mivel a síriai parancsnok esete nem egyedi példa a Bibliában.

Isten felhasználta a kétes erkölcsű, bálványimádó Ráhábot, hogy megmentse a Jerikót kémlelő izraelitákat, és felhasználta a moábita Ruthot is, hogy velük egészítse ki Dávid, majd Jézus nemzetiségi táblázatát. A bírák idejében a nép elnyomói is pogányok voltak, ahogy a későbbi korszakokban az asszír babilóniaiak is.

Már szinte meg sem kell említenünk a mészáros-perzsa királyt, aki arra hivatott el, hogy visszaadja Izraelnek elveszített állami státuszát: „*Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útjait egyengetem, ő építi meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura!*”¹²

Ezt a diszkriminációtól mentes hozzáállást szemlélteti az Újtestamentum is az irgalmas samaritánus példázatával,¹³ Jézus és a samáriai asszony beszélgetésével a Jákob kútjánál, a samáriai asszony missziómunka iránti lelkesedésével,¹⁴ vagy a föníciai asszony fiának meggyógyításával.¹⁵ A Szentlélek kitöltése után Péter apostol a következőket jelentette ki a római százados otthonában: „Bizony nyál látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves ő előtt, aki őt féli, és igazságot cselekszik.”¹⁶

Az ADRA kötelékében személyesen vehettem részt az ukrain menekültek megsegítésében. Ott ismertem meg egy hölgyet, aki miután idejét és kapcsolatait felhasználva támogatta a nehéz helyzetben levő menekülteket, nem tétovázott, valahányszor személyes megtakarításait is fel kellett áldoznia, ha a szükség úgy ki-

vánta. Nem valamelyik vallásfelekezethez való tartozása motiválta, hanem a szükségben levő embertársai iránti őszinte szeretete.

Annak is tanúja lehettem, amikor egy adventista egyesület anyagi támogatásban részesített menekülteket, akiket egy katolikus jótékonyági szervezet szállásolt el, majd az ortodox egyház keresztelte meg az egyik család menekülésben született gyermekét. Mindez annak a jele, hogy Péter apostol állítása még ma is érvényes.

Nem üdvösségre, hanem küldetésre kiválasztva

Figyelemre méltó, ahogy Jéhúból, az isteni előírások szigorú betartójából egy alakoskodó személy lesz. A Szentírás szerint „*így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből*”, azonban „*mégsem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, mert nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, aki bűnbe ejtette az Izráelt*”¹⁷

Igaz, hogy Hazáélről sincs olyan irányú információnk, hogy miután az ígéret teljesedéseként királlyá kenték, változtatott volna az izraeliták elleni agresszív magatartásán, noha figyelmeztetést is kapott erre vonatkozóan Elizeus prófétától.

Ezek az esetek is ékesszólóan szemléltetik, hogy az isteni küldetés tudatos vagy tudattalan teljesítése még nem szavatolja az igazi, üdvösséget hozó kapcsolatot Istennel. Való igaz, hogy egyéni vagy kollektív eszközeit Isten választja ki műve véghezvitele érdekében, de az üdvösséghez vezető utat az embernek kell választania.

Ekként kell értelmeznünk a következő verset is: „*Mert ezt mondja az írás a fáraónak: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmammat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.*”¹⁸ Itt nem a fáraó személyes megmentéséről van szó, hanem az akkori idők egyik leghatalmasabb nemzete uralkodójának pozíciójáról.

Hasonló dolog történt Bálámmal is, akinek az isteni ihletés alatt elhangzó messianisztikus jövendölése nem járult hozzá ahhoz, hogy életének a befejezése összhangban legyen az általa kifejezett reménységgel: „*Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!*”¹⁹

Érdemes külön megemlítenünk Nabukodonozor királyt, akit Isten „*az én szolgám*”²⁰ névvel illet, ez azonban később nem mentesítette őt az állati sorsra jutás keserű tapasztalatától, *míg nem beismerte, hogy „a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, akinek akarja.”*²¹

A GONDVISELÉS ÚTJAI DAN CONSTANTINESCU



NE CSODÁLKOZZUNK
AZON, HA ISTEN VÁLASZ-
TÁSA VÁRATLANNAK
TŰNIK SZÁMUNKRA!

Engedd, hogy Isten szöje a terveidet!

Egy másik megdöbbenő vetület, amit elemeznünk kell: sem Jéhu, sem Hazáel nem volt a trón természetes várományosa, mivel egyik sem volt elsőszülött vagy az éppen hivatalban levő király fia.

Az izraeliták a szomszédos népektől vették át azt a szokást, mely szerint a trón várományosa általában az életben levő király elsőszülött fiúgyermeké volt, habár ez nem volt bibliai előírás. Különbözik a Szentírás egy másik valóságát elénk az emberi hagyományok alapján történő trónfoglalás megjegyzéseként – „uralkodott helyette az ő fia” –, miközben az isteni akarat által választott vezetőkre a következő kifejezést használja: „az Úr felkentje”.

Az akkori szokásoktól eltérő isteni gondviselés beavatkozása az izraelita királyok kiválasztásába nem jelentett újdonságot. Figyeljük csak meg az első királynak, Saulnak a kiválasztását Benjámin nemzetségéből („Izraelnek legkisebb törzseiből”²²), vagy Dávidnak, Isai nyolc fia közül a legfiatalabbnak a kiválasztását. Mint ahogy a fia, Salamon sem volt Dávid elsőszülött gyermeke, mégis a mennyei gondviselés választotta ki őt: „A te fiad, akit helyetted ültetek a te királyi székedbe.”²³

Isteni ihletésre még a mózesi törvény által előírt elsőszülöttségi jogok is némely esetben változáson estek át. Figyeljük meg Jákobnak és fiának, Júdának a Krisztus nemzetségébe való beiktatását, ami annak ellenére megtörtént, hogy az ilyen irányú emberi beavatkozások mögött önző és kicsinyes érdekek rejtőztek.

„Nemritkán az embereknek – még Isten szolgálóinak is – a gondolkozását annyira eltompítják az emberi nézetek, az emberi hagyományok és a hamis tanítások, hogy csak részben tudják felfogni azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket Isten nyilatkoztatott ki az Ő Igéjében... Még a próféták sem fogták fel a rájuk bízott kinyilatkoztatások súlyát, pedig nekik Isten a Lélek különleges világosságát adta.”²⁴

Leginkább azért kell Istenre bízunk a lelki és minden más vonatkozású tervek elkészítését és kivitelezését, mert Ő Mindentudó, miközben mi, emberek a látzat alapján vagyunk kénytelenek felmérni a helyzetet. Az igaz Jób felteszi a kérdést: „Az Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e?”²⁵ Pál apostol pedig hozzáteszi: „Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az ő útjai!”²⁶

Ellen G. Harmon (később White) elhívása a prófétai szolgálatra remekül szemlélteti az isteni látásmód felsőbbrendűségét. Emberi mércék alapján, férfiak által uralt világban élve egy nő sorsa – akinek ráadásul egy baleset következtében már kilenc évesen abba kellett hagynia az iskolai tanulmányait – legjobban esetben is csak közepszerűsége volt ítéelve.

Mindezek ellenére azonban az általa írt anyag több mint 80 könyvet, 200 brosúrát és 1600 különböző kiadványokban megjelent cikket jelent. Prédikációi, naplóbejegyzései, különleges bizonyágtételei és levelei további 60.000 oldalnyi kézzel írt szöveget tesznek ki. Csodálatra méltó ennek az anyagnak a szerteágazó tematikája. Ellen G. White figyelme nemcsak szűk területre korlátozódott. Az Úr tanácsokat adott számára az egészséggel, a neveléssel, a családi étellel, a mértékletességgel, az evangelizációval, a kiadványokkal, a helyes táplálkozással, az egészségügyi munkával és sok más területtel kapcsolatosan.

Nem kell tehát csodálkoznunk, amikor Isten bizonyos küldetésre olyan személyeket választ ki, akiket a mi emberi mércénk esélytelennek tart. Azért sem kell csodálkoznod, ha éppen rád esne a választása, hiszen a megvalósítás „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel” történik meg. „Ezt mondja a Seregeknek Ura”.²⁷ ■

Dr. Dan Constantinescu, teológus, a gazdaságtudomány doktora

1. 1Kir 19:15-17
2. Bír 2:14
3. 2Kir 13:3
4. 2Kir 10:28
5. Hós 6:5
6. 1Kir 19:18
7. Lásd: Bír 1:1-7
8. Lk 19:40
9. Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 20. o.
10. 1Pt 2:9
11. Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, 5. köt., 463. o.
12. Ézs 45:13
13. Lk 10:30-37
14. Jn 4:6-42
15. Mk 7:24-30
16. Csel 10:34-35
17. 2Kir 10:28,31
18. Róm 9:17
19. 4Móz 23:10
20. Jer 27:6
21. Dán 4:29
22. 1Sám 9:21
23. 1Kir 5:5
24. Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 344. o.
25. Jób 11:7
26. Róm 11:33
27. Zak 4:6

**LEGINKÁBB AZÉRT KELL
ISTENRE BÍZNUNK A LELKI ÉS
MINDEN MÁS VONATKOZÁSÚ
TERVEK ELKÉSZÍTÉSÉT ÉS
KIVITELEZÉSÉT, MERT Ő
MINDENTUDÓ, MIKÖZBEN
MI, EMBEREK A LÁTSZAT
ALAPJÁN VAGYUNK KÉNYTE-
LENEK FELMÉRNI A HELYZETET.
„OH ISTEN GAZDAGSÁGÁNAK,
BÖLCSÉSSÉGÉNEK ÉS
TUDOMÁNYÁNAK MÉLYSÉGE!**



JÓZSEF AZ OROSLÁNOK VERMÉBEN

Milyen esetben erősebb a növény az oroszlánál, a szárnál vagy a farkasnál? A Szentírás a hívő embert libanoni cédrushoz vagy pálmafához hasonlítja (Zsolt 92:13); folyóvíz mellé ültetett fának nevezi (Zsolt 1:3), és a magatartását a növényvilágéval veti össze. De hogyan kellene a kereszténynek viszonyulnia napjaink „oroszlánjaihoz” ebben a magatartások terén egyre inkább „dzsungelre” hasonlító világban? Jézus Krisztus kiküldött szolgálni bennünket „mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok” (Mt 10:16).

Emlékszünk még az iskolai éveinkre, amikor a tanár a következőt mondta, valahányszor nem figyeltünk: „Mit nézel, mint egy mimóza?!”

A bukaresti botanikus kertben egy különös növényre bukkantam, amely annyira érzékeny, hogy érintésre a levelei összezárnak. Többszöri

érintésre még az ágait is képes visszahúzni. A „szemérmes mimóza” mellett állva az az érzésünk támadhat, hogy ennek a növénynek lelke van. Még mozog is, csak éppen beszélni nem tud. A mimóza egy trópusi díszcserje, melynek tüskés ágain a páfrányhoz hasonló levelek találhatók. Ezek a levelek képesek összecukódni érintésre, aztán úgy 30–60 perc múltán visszanyerik eredeti alakjukat. A latin „mimosa” szó jelentése „szégyenlős”, „visszahúzódó”. A „mimóza”, „szemérmes mimóza”, vagy az „érzékeny, mint egy mimóza” kifejezések a legtöbb esetben egy szemérmes, visszahúzódó, érzékeny személyt juttatnak eszünkbe.

Néhány héttel ezelőtt Bukarestben tartották meg a Romániai Felekezeti Bibliatársulat fennállásának 30. évfordulóját. A különleges meghívottak között volt egy örményországi ortodox püspök is. Gyönyörű beszédet tartott a Szentírás modern társadalomra gyakorolt hatásáról és szerepéről. A találkozó végén egy kollégámmal együtt bemutatkoztunk ennek az örmény papnak, majd beszélgetni kezdtünk az adventisták és az örmény ortodoxok közös vonásairól. Néhányszor már jártam Örményországban. Arról beszéltem, hogy történelmük során az örmények – az etiópiaiakhoz hasonlóan – a Kaukázus ormainak védelme alatt a szombatot ünnepelték. És mindez nem is olyan régen volt. A püspök igazolta a szavaimat: „A halottakról való megemlékezéseket még ma is szombaton, és nem vasárnap tartjuk” – mondta. Így folyt a beszélgetésünk. A Tóra első szavai is szinte azonosak mind héber, mind pedig örmény nyelven: „Tohu vā bohu” illetve „Toh boh” – aminek jelentése: „kietlen és puszta”. Az „áldott szombatot” köszöntés örményül a következőképpen hangzik: „Şabat bari!” – ami mintha szó szerint a héber nyelvből lenne átvéve. Mindkét ősrégi népek át kellett mennie a népirtás tüzén, és csak a hegyek között énekel-

A NEHÉZSÉGEK KIHIVÁSA DANIEL NIŢULESCU



**HOGYAN KELLENE
A KERESZTÉNYNEK
VISZONYULNIA NAP-
JAINK „OROSzlÁNJA-
HOZ” EBBEN A MAGA-
TARTÁSOK TERÉN EGYRE
INKÁBB „DZSUNGELRE”
HASONLÍTÓ VILÁGBAN?**



hették meg a fájdaljukat. Millenárius történelmük során ez a két nép bizonyos értelemben a civilizáció egyazon bölcsőjén osztozott.

Ekkor azonban a püspök megszólított egy pincért, és egy pohár bort kért. „De mégis milyen keresztény lelkészek vagytok ti, ha nem isztok egy pohárral a »Krisztus véréből«?” – kérdezte. Ez volt az a pillanat, amikor szó szerint szemérmes mimózákként éreztük magunkat a nyakukban hatalmas keresztet viselő, és közben a „Krisztus vére” jóízűen kóstolható egyházi méltóságok előtt. Rövid szünet után bátorkodtam válaszolni:

„Ne haragudjon, de ez nem a Krisztus vére, hanem inkább a Noé bora.”

**MEGVÁLTÓJÁHOZ
HASONLÓAN
JÓZSEF IS AZ
ÜLLŐ ÉS A KALAPÁCS
KÖZÖTT
ÉLTE AZ ÉLETÉT.
EGYFELŐL OTT
VOLTAK A CSA-
LÁDTAGJAI, AKIK
NEM HITTEK
NEKI, MÁSFELŐL
PEDIG OTT VOLT
A KÜLVILÁG,
AMELY NEM
FOGADTA BE ŐT.**

Ki jut eszetekbe a Szentírásból, amikor a szemérmes mimózára gondoltok? Bibliai emlékeink között nem is kell hosszasan keresgelnünk, hiszen József olyan ember volt, akinek az életében ez a jelkép megegyezett a valósággal. József híres kijelentése többet jelent pusztán érvenél, amivel a tisztaság és a kegyesség korszakokon átívelő jelképévé vált: „Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonosztságot, és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1Móz 39:9).

Krisztus előképeként József inkább „földalatti” életet élt, egyik gödörből egy még sötétebb verembe került, majd börtönbe zárták, de mindezen események olyan célt szolgáltak, amelyet a szenvedés pillanatában még nem értett meg teljesen: „József egyiptomi rabszolgasága által lett a megmentője, szabadítója atyja családjának... Éppen így, Krisztust ellenségei által történt keresztre feszítése tette az emberiség Megváltójává.”¹ Megváltójához hasonlóan József is az üllő és a kalapács között élte az életét. Egyfelől ott voltak a családtagjai, akik nem hittek neki, másfelől pedig ott volt a külvilág, amely nem fogadta be őt. Legnagyobb ellenségei a testvérei voltak: „Amikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólni” (1Móz 37:4); „És mondanak néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-e lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-e rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmaért és beszédéért” (1Móz 37:8); „És lón, amint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a cifra ruhát, mely rajta vala” (1Móz 37:23). Krisztus is egy olyan családban élt, amely valóságos falként magasodott Előtte. Legádázabb ellenlábasai a családjából és a szülőfalujából kerültek ki: „Amint az övéi ezt meghallák, eljövének,



hogy megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán kívül van” (Mk 3:21); „Mert az ő atyjafiai sem hívének benne” (Jn 7:5); „Bizony mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában” (Lk 4:24).

Józsefnek odahaza egy valóságos állatkertben kellett élnie. Eladták, majd idegen „dzsungelben” kellett túlélnie, amelyek legalább olyan veszélyesek voltak, mint az otthona. Jákob a halála előtt jellemzést mondott a fiairól. Melyek voltak az utolsó szavai, amelyeket családtagjainak mondott, mielőtt „nyugovóra tért”? Isteni ihletésre a pátriárka szinte az összes szemléltetést az állatvilágból vette kölcsön. Júda oroszlánkölyök, zsákmányát elejtő hím vagy nőstény oroszlán (1Móz 49:9), de vajon mivé változtathat Isten egy megtért „oroszlánt”? A megtért „oroszlán” a Messiás legendás hírű elődjévé vált: „Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek” (1Móz 49:10). Jézus Krisztus volt a „Júda nemzetségéből való Oroszlán” (Jel 5:5). Izsakhár erős csontú számár (1Móz 49:14), de mit kezdhet Isten egy megtért „számárral”? Dán „kígyó lesz az úton, szarvas kígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik” (1Móz 49:17). Mindazok, akik a kígyóhoz hasonlóan tekervényes úton járnak, Isten kegyelme ál-



tal ráléphetnek az egyenes útra! Nafthali „gyorslábú szarvas” (1Móz 49:21). Sőt, még Benjámint is egy ragadozó farkashoz hasonlította Jákob (1Móz 49:27).

De József nevének említése előtt az állatok felsorolása hirtelen véget ért. Azt mondják, hogy egy kép többet ér ezer szónál. Szakemberek szerint egy kép akár 25 éven át is megmarad az emlékezetünkben. A Jákob által Józsefnek tulajdonított kép illata több ezer éven át fennmaradt a szent történelemben, és napjainkban is ihletést nyújt mindazok számára, akiknek bátorításra van szükségük: „Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: de mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákob Hatalmasának kezétől, onnan, Izrael pásztorától, kősziklájától” (1Móz 49:22-24). A testvérei állandó nyomása alatt Józsefnek azért sikerült felülkerekednie az élet zuhatagain, mert gyökereit az üdvösség Forrásába vetette. A család nyilvesszőinek a keresztútjába került, de az ő íja erős maradt, pedig egyetlen nyilvesszőt sem lőtt ki embertársaira. Jézushoz hasonlóan József is az „Úr harcait” vívta. Dávidnak azonban nem sikerült minden csatát megvívnia. Emberi természetünkben kifo-lyólag a bosszúvágyunkat összetévesztjük Isten igazságával.

József „nyilvesszői” tulajdonképpen az Ábrahám, Izsák és Jákob Istenéhez küldött imái voltak. Ezek képezték élete titkát. Egy vadállat ketrecében csak a növények maradnak életben. Legyenek bármilyen nyomasztóak a családi falak, a gazdasági megszorítások, a napi gondok, a depresszió vagy a szorongás falai, tudnod kell, hogy Isten segítségével mindig legalább egy centiméterrel ezek fölé emelkedhetsz. Ismerjük az Ő ígértét: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hú az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13).

Megtérésük előtt mind a József, mind pedig a Jézus testvérei úgy viselkedtek, mintha eladták volna mennybéli helyüket. A II. Frigyes császár által szervezett egyik ünnepségen jelen volt a híres francia ateista, Voltaire is, aki a beszélgetést hol tréfáival, hol pedig gúnyolódásaival fűszerezte. Egyszer csak nevetve felkiáltott: „Egy talléért eladom a helyemet a mennyben!” Nyilván, erre a jelenlevők nem igazán tudtak mit mondani. Végül felállt egy jó keresztény királyi tisztviselő, és így szólt: „Uram, aki el akar adni valamit, igazolnia kell annak tulajdonjogát. Igazolja tehát, hogy önnek van helye a mennyben, és akkor én minden árat megadok érte, amit kíván.”

Legyünk tehát figyelmesek, mert még a növények is képesek harapni. A húsevő növények tápanyagban és más növényekben szegény talajban élnek, ezért a tápanyagot rovarok fogyasztásából nyerik ki. Ha nem táplálsz megfelelően a lelket, akkor az fog történni, amiről Pál apostol beszél: „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vi- gyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek” (Gal 5:15).

Segítsen meg Isten, hogy ne viselkedjünk úgy, mintha eladtuk volna a helyünket a mennyben, és ne váljunk húsevő növényekké! A gyülekezeti élet legyen Isten országának előíze. Ahogy Isten megszabadította Józsefet a testvérei „szorításából” és Dánielt az oroszlánok karmaiból, úgy fog megszabadítani téged is! ■

**LEGYENEK
BÁRMILYEN
NYOMASZTÓAK
A MEGSZORÍTÁ-
SOK, TUDNOD
KELL, HOGY
ISTEN SEGÍTSÉ-
GÉVEL MINDIG
LEGALÁBB EGY
CENTIMÉTER-
REL EZEK FÖLÉ
EMELKEDHETSZ.**

1. Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 239. o.

Dr. **Daniel Nițulescu**, a történelemtudomány doktora, lelkipásztor, Munténiai Egyházterület



MEGRENDÍTŐ LÁTVÁNY



AZsidókhöz írt levél szerzője a testet öltött Istennel kapcsolatosan jelentette ki a következőket: „Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyelli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11).

Krisztus nem szégyell bennünket, bűnösöket, halandókat, elesésre hajlamos embereket atyafiainak nevezni. Gondoljuk csak el: a Teremtő, a Mindenható, a világegyetem Ura örömmel csatlakozik hozzánk, és jelenti ki, hogy az Ő testvérei vagyunk! De volna mit szégyellnie?

Vagy talán mi szégyelljük Őt? Tűzből kikapott üszöggént szégyellünk beszélni a Teremtőnkéről? Jézus mondta: „Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetiség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, amikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal” (Mk 8:38).

Ez bosszú, vagy talán egy bizonyos bánásmód visszafordítása? Nem, hanem a bűnösök magartásának a természetes következménye, akik szégyellnek vallást tenni arról, aki lejött a mennyből, hogy megváltson, s „aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén” (Fil 2:6-7). Mi több: „És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megaláztatta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig” (8. v.).

És mi még szégyelljük egy ilyen Megváltót, miközben Ő nem szégyell bennünket? Szégyelljük Őt, aki meghalt a kereszten az üdvösségünkért?

Figyeljük meg az ihletett író kijelentését Üdvözítőnk kereszthaláláról:

„Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatainak végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejét összevissza szurkálták a töviskorona tövisei.

A reszkető ajkak jalkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte – a vérceppeket, amelyek lehullottak fejről és lefolytak kezeiről, lábairól; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: éretted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn e terhének az elhordozásához. Éretted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit az, aki lecsendesítette a tenger vad hullámaint és járt a tajtékos hullámokon; aki megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemét, és életre keltette a halottakat, és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztus, a bűnök elhordozója eltűrte az isteni igazság haragját, és éretted Maga lett bűnné” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 755. o.).

Szüntelenül szemléljük Őt: „Néztén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, kereszteszenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2).

Milyen örömről van itt szó? Talán arról, hogy Isten örökkön örökké maga mellett akar látni bennünket a dicsőség országában? És milyen gyalázatról? Krisztus testet öltése és emberek közötti járása megaláztatás, messzemenő gyalázat volt az egész világegyetem előtt. De Ő nem szégyellte ezt felvállalni. Ellenkezőleg. Tudtátok, hogy amikor keresztre szegezték, megfosztották minden ruházatától?

Egyedüli vagyontárgyait a ruhái jelentették. Nem volt háza, ahová lehajthatta volna a fejét, nem voltak bútorai, nem volt földje, sem szállító eszközei, hanem gyalog járta be a Szentföldet, és egy kölcsönkért számár hátán vonult be Jeruzsálembe: „Gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8:9).

Megfosztották a ruháitól? „A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött. Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, amely ezt mondja: Megosztotk ruháimon, és a köntösömre sorsot vetetek. A vitézek tehát ezeket művelék” (Jn 19:23-24).

Igen, levették a ruháit! Ott állt meztelenül a tömeg előtt, mint Ádám és Éva a bűnbeesés után! A művészek, akik később lefestették ezt a jelenetet,

elfedték a testét, de valójában teljesen meztelenül állt az emberek megvetést sugárzó szemei előtt.

Figyeljük meg James M. Rochford szavait az *Evidence Unseen* c. kiadványban megjelent cikkében („Krisztus megfeszítése”): „A modern feszületek Jézust általában a combjánál egy vászonnal eltakarva jelenítik meg, de ezt inkább a mai ember érdekében teszik. A történelem azonban igazolja, hogy a keresztre feszítetteknek egyáltalán nem adták meg a lehetőséget, hogy elfedjék meztelenségüket; tehát Jézust meztelenül feszítették keresztre.”

Jézus ezáltal vetette meg a szegényt, és erről már jó előre tudomása volt. Korábban azért szerettem a Megváltót, mert Önmagát áldozta értem, de amióta ez a részlet is megvilágosodott előttem, ezerszer jobban szeretem Őt, miközben azon gondolkodom, hogy vajon hogyan éreztem volna magam, ha én lettem volna közszemlére téve, még akkor is, ha nem kellett volna kínokat és kereszthalált szenvednem.

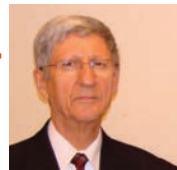
Jézus vállalta a meztelenséget, hogy felöltöztethessen bennünket. Ádámot és Évát is azonnal az áldozatként bemutatott bárány bőrébe öltöztette. Ő kész bennünket, bűnbocsánatot nyert bűnösöket is feddhetetlenségének ruhájába öltöztetni: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem... fehér ruhákat, hogy öltözteted legyen, és ne láttassék ki a te meztelenségednek rút-sága” (Jel 3:18).

Felöltözünk, és Ő is felöltöztet: ó, micsoda együttműködés! „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit” (Ézs 61:10) – hirdeti egy ősi jövendölés.

A mennyei ünnepeken csak ekképpen jelenhetünk meg: „Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, és adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba!” (Jel 19:7-8). ■

Dr. **Ștefan M. Radu**, nyugdíjas lelképásztor, a hittudományok doktora

MEGVETNI A SZÉGYENT ȘTEFAN RADU



**JÉZUS MEGVETETTE
A SZÉGYENT, ÉS
ERRŐL MÁR JÓ
ELŐRE TUDOMÁSA
VOLT. KORÁBBAN
AZÉRT SZERETTEM
A MEGVÁLTÓT, MERT
ÖNMAGÁT ÁLDOZTA
ÉRTEM, DE AMIÓTA
EZ A RÉSZLET IS
MEGVILÁGOSODOTT
ELŐTTEM, EZERSZER
JOBBAN SZERETEM
ŐT, MIKÖZBEN
AZON GONDOLKO-
DOM, HOGY VAJON
HOGYAN ÉREZTEM
VOLNA MAGAM, HA
ÉN LETTEM VOLNA
KÖZSZEMLÉRE TÉVE.**



A KERESZTÉNY PSZICHOLÓGIA A GOLGOTAI ÁLDOZAT FÉNYÉBEN

Ellen G. White szerint „a lélektan igazi elvei megtalálhatók a Szentírásban”,¹ amiből azt a logikus következtetést vonhatjuk le, hogy az igazi pszichológia forrása maga Jézus Krisztus, az ember Nagy Orvosa, akiről a Szentírás is beszél (Jn 5:39). „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). „A bűn terhe, nyughatatlan és kielégítetlen vágyaik, ez betegségük alapja. Nem találnak megnyugvást, míg el nem jönnek a lélek Gyógyítójához. A béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, élénkíti az értelmet, és egészséget ad a testnek.”² Krisztusban van elrejtve a bölcsesség és a tudomány összes forrása (Kol 2:3), és mivel Ő teremtette és váltotta meg az embert, a Szentlélek irányítása alatt Őáltala érthetjük és tapasztalhatjuk meg az elme igazi gyógyulását és fejlődését – ebben és az örök életben egyaránt.

Keresztény pszichológia

Ahogy az általános orvoslásnak is van keresztény megközelítése, melyben az életmóddal, a tiszta és tisztátalan ételekkel kapcsolatos bibliai elvek elsőbbséget élveznek, ugyanúgy létezik egy keresztény, biblikus megközelítés a pszichológiával, az elme egészségével foglalkozó tudománnyal kapcsolatban is, amelyben szintén elsőbbséget élveznek a bibliai elvek. Eric L. Johnson a következőket mondja erre vonatkozóan: „Az elmúlt századokban nagyon sok keresztény épp a Szentírásból kiindulva járult hozzá egyféle keresztény pszichológia kialakulásához... A korai egyházban például Iréneusz, Nüsszai Gergely és Ágoston; a középkorban Hitvalló Maximosz, Clairvaux-i Bernát és Aquinói Tamás; a modern korban pedig Luther, Pascal, Edwards és Kierkegaard – és még sokan mások egészen az 1800-as évek derekáig – megteremtették

a lelket gyógyító keresztény pszichológia irodalmát... A keresztények szempontjából a Szentírásra a pszichológiai látásmód a jellemző, és tele van lelki bölcsességekkel. A Biblia a lélek gyógyításának azon isteni keretét kínálja fel, mely a Jézus Krisztus személyiségére és munkásságára, valamint a hívők Krisztussal való egységére épül. Pál apostol például számos pszichológiai kijelentést tett a keresztény üdvösségre vonatkozóan. A jelenkori pszichológiával összevetve a pszichológiára és a tanácsadásra vonatkozó bibliai tanítás inkább az átlagolvasó számára érthető nyelvezettel íródott, és nem empirikus, tudományos stílusban.”³ Kijelenthetjük, hogy abban a korban elégségesnek is bizonyult az érzelmi és lelki gyógyulással kapcsolatos bibliai igazságokat bemutató egyszerű nyelvezet.

Az egyetemes történelemből, ahogy a keresztény egyház történelméből is láthatjuk, hogy „a világban sok nagy tanító élt; nagy tudású, széles látókörű emberek, akiknek kijelentései gondolkodásra serkentettek, és az ismeret addig elképzelhetetlen



horizontját nyitották meg a gondolkodók előtt. Ezeket a személyeket koruk szellemi vezetőiként és jöveőiként tisztelték az emberek, de van valaki, aki mégis felülmúlja mindnyájukat. A világ legnagyobb tanítóinak sorát visszavezethetjük egészen a legkorábbi írásos feljegyzésekig, de a Világosság már előttük járt. Miként a Hold és a csillagok naprendszerünkben a Nap fényét tükrözik vissza, úgy – amennyiben tanításuk igaz – a világ nagy gondolkodói is az Igazság Napjának fényét sugározzák. Minden gondolati szikra, az értelem minden csillanása a világ Világosságától származik.⁴ A lélek Nagy Orvosa, Jézus Krisztus képes felüldíteni szavaival a megszorodott lelket (Ézs 50:4). Olyan emberek által dolgozik, akik hajlandók befogadni az igazság fényének minden tudományos ágazatát, jelen értekezésünk kontextusában pedig különösen a pszichológiát, amely a Szentlélek vezetése és a Biblia tekintélye révén immár keresztény pszichológiává lép elő.

Az idők folyamán „Isten megengedte, hogy a tudományok és művészetek fényözöne áradjon a világra. De amikor magukat tudósoknak vallók pusztán az ember szemszögéből foglalkoznak ezekkel a témákkal, elkerülhetetlenül téves következtetésekre jutnak.”⁵ Ezért tehát a pszichológiát folyamatosan Isten tévedhetetlen Igéjéhez kell igazítanunk. Jézus mondotta: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak” (Mt 24:35). „A tudomány képzett emberei jól tudják, hogy tévedhetnek. Valójában a korábbi tudományos következtetések gyakran tévesnek bizonyultak, vagy – legalábbis részben – nélkülözték a tudományos alapot... A tudomány nagy általánosságban, de különösen a pszichológiában alázatot követel.”⁶

Érdekes és egyben bátorító, hogy a híres kortárs pszichológusok beismerik a Biblia létjogosultságát a pszichológiában. Albert Ellis, a racionális érzelmi és magatartásbeli terápia (REBT) alapítója például azt állítja, hogy „a Biblia egy önterápiás könyv, amely valószínűleg sokkal több embert változtatott meg, mint a világ összes terapeuta együttvéve.”⁷ Daniel David, a klinikai pszichológia és pszichoterápia tanára a következőket mondja: „A Biblia... a funkcionális/racionális filozófia életvezetési szabályokká váló csodálatos átlényegülése.”⁸

A cikkben eddig felvázoltakkal kapcsolatosan azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a pszichológiai ismeretekkel szükséges Isten Igéje elé járulnunk. Az ennek eredményeként megmutatkozó áldás lényegében abból áll, hogy Jézus Krisztus, a lélek Nagy Orvosa a Szentlélek által vigaszt és

gyógyulást fog hozni mindazoknak, akik hisznek Őbenne. „Az a szeretet, amellyel Krisztus árasztja el az ember egész lényét, éltető erő. Gyógyításával megérint minden létfontosságú szervet – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel lényünk legmagasabb rendű képességeit tevékenységre serkenti. Számúzi a lélekből a bűnt és a bánatot, az aggodást és a gondot, amely felőrli életerejét. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amelyet semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet. Megváltónk szavai: »Jöjjetek énhozzám... és én megnyugosztalak titeket« (Mt 11:28) – megadják a receptet a fizikai, szellemi és lelki betegségek gyógyítására. Krisztus sajnál minket, bár szenvedéseinket saját magunk okozzuk bűneinkkel. Krisztusban segítséget találhatunk. Ő csodálatos dolgokat tesz azokért, akik bíznak Benne.”⁹

Az Ő sebei által gyógyulunk meg (Ézs 53:5)

A keresztény pszichológia és pszichoterápia a Bibliában megtalálható igazi pszichológiai elveken alapszik, gyógyulást eredményez, és felkínálja az örömet, hogy a megfeszített Krisztussal együtt élhetünk (1Kor 2:2). Krisztus azért jött, hogy az igazság Lelkének munkája és az Ő áldozatának ereje és fénye által meggyógyítsa a töredelmes szívűeket (Lk 4:18), megelevenítse az alázatosok és a megtörték szívét (Ézs 57:15). Pszichológiai szempontok alapján az összetört szív a mindennapokban nagy valószínűséggel sötét, észszerűtlen, valótlán és mélységesen romboló gondolatokkal fog szembesülni (Zsolt 94:19).

Aron Beck pszichológus azt állítja, hogy a pszichopatológiában túlnyomórészt két gondolkodásmóddal találkozunk: 1) „bármit teszek, értéktelen vagyok, ami a tehetetlenség és az önbecsülés hiányának az érzése; és 2) bármit is teszek, engem nem lehet szeretni, ami önkizárás és el nem fogadási érzést feltételez.”¹⁰ Amikor Illés páni félelem és depressziós gondolatok közepette menekült Jézabel elől, azt gondolta – sőt ki is mondta –, hogy ő nem jobb az elődeinél (1Kir 19:4), vagyis értéktelen és nem méltó a szeretetre. Alábecsülte és teljesen védtelennek érezte, majd kizárta magát az élet áldásaiból, nem fogadta el önmagát, és önön halálát kívánta.

FELSZABADÍTÓ ÁLDOZAT LIVIU VĂDUVA



**KRISZTUS AZÉRT JÖTT,
HOGY AZ IGAZSÁG
LELKÉNEK MUNKÁJA
ÉS AZ Ő ÁLDOZATÁNAK
EREREJE ÉS FÉNYE
ÁLTAL MEGGYÓGYÍTSA A TÖREDEL-
MES SZÍVŰEKET.**

Csak Krisztus engesztelő áldozatára tekintve és a Szentlélek vezetésére hagyatkozva tudatosítjuk, hogy mekkora értéket képviselünk Isten szemében, és hogy Urunk mennyire szeret minket, a méltatlanságunk ellenére is. „Meváltásunk ára, mennyei Atyánk végtelenül nagy áldozata, aki Fia életét áldozta fel értünk, ébresszen bennünk nemes, magasztos eszményeket arra nézve, hogy mivé lehetünk Krisztus által. Midőn János, az ihletett apostol látta a mennyei Atya szeretetének nagyságát és mélységét e veszendő világ iránt, félelemmel és imádattal telt el; és nem találva megfelelő szavakat arra, hogy e szeretet bensőséges voltát kifejezze, felszólította a világot, hogy figyelmét erre irányítsa. »Lásátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezetünk!« (1Jn 3:1). Micsoda értéket nyer ezáltal az ember! A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de a Krisztus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét Isten gyermekeivé válhatnak. Az emberi természet felvételével Krisztus felemelte az elesett emberiséget, olyannyira, hogy a vele való összeköttetés által tényleg méltók lehetnek az »Isten gyermekei« elnevezésre.”¹¹

A keresztény pszichológia minden embert arra bátorít, hogy tekintsen „fedetlen arccal” (2Kor 3:18), előítéletek nélkül és nyitott elmével Isten Bárányára, aki el-

veszi a világ bűneit, az emberi boldogtalanságot és kudarcot (Jn 1:29). A bűneinkért feláldoztatott, kereszten függő Krisztusban látjuk és értjük meg az elme megújulásának lehetőségét, továbbá a legmagasabb szintű kognitív, érzelmi és magatartásbeli kilátásokat nyerjük erre az életre vonatkozóan, miközben az Úr Lelke által felkészülünk az eljövendő életre. ■

Liviu Văduva, lelkipásztor, Munténiai Egyházterület

1. Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 10. o.
2. Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 455. o.
3. Eric L. Johnson: „Is a Christian Psychology a Legitimate and Viable Scientific Project?”, megjelent a „The EMCAPP Journal Christian Psychology Around the World” c. lapban, 7. o., 2014.
4. Ellen G. White: *Nevelés*, 13. o.
5. Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 113. o.
6. *Psychology from inquiry to understanding*, 2011, 10. o.
7. Daniel David: *Tratat de Psihoterapie Cognitive și Comportamentale*, Editura Polirom, București 2012, 172. o.
8. Uo. 173. o.
9. Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 115. o.
10. Daniel David: *Tratat de Psihoterapie Cognitive și Comportamentale*, Editura Polirom, București 2012, 77. o.
11. Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 15. o.



IDŐSZERŰ, ÚJ HANGANYAG FIATALOK SZÁMÁRA

#REGGELI*GONDOLATOK
#IFI*ÁHÍTATOK
#KEZDD*ISTENNEL*A*NAPOT!



SZÉP EMBEREK A VASAJTÓK MÖGÖTT

„Köszöntenek titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók.” (Fil 4:22)

Sokan úgy gondolják, hogy a börtönben végzett szolgálatunk csak a szabadságuktól megfosztott embereket érinti, és csak kevesen gondolnak a „császár udvarából valókra” is.

Nekem nagyon tetszenek Pál apostol filippibelihez intézett üdvözlő szavai: „Szentek a császár udvarából”. Úgy tűnik, erre az embercsoportra is szakított időt.

Az alábbiakban megosztok veletek néhány gondolatot a marosvásárhelyi börtön személyzetéről és az Adventista Egyházzal való együttműködéséről.

Bár csupán 17 éves voltam, amikor először jártam a börtönben, s ezzel egy időben az aligazgató irodájában is, már akkor megértettem, hogy két különböző fronton kell szolgálnunk: a szabadságuktól megfosztottakért és a börtön alkalmazottaiért.

Találkoztam egyszerű fegyőrökkel, de magas rangú tisztekkel is, akik odaadó, együtt érző emberek, örülnek a támogatásnak, és bármilyen kezdeményezésre nyitottak. Ezek az emberek félretették az előítéleteiket, és a szép együttműködés érdekében kezét nyújtottak felénk.

A keresztény világ fontos ünnepe előtt újra eszembe jutnak az év ezen időszakához köthető szép emlékeim. Többször is megtörtént, hogy önkénteseinkkel meglátogattuk a börtön vezetését, a nevelőtiszteket és a papot, mindenkit az otthonában. Énekelünk és szép pillanatokat töltöttünk együtt.

Továbbá ilyenkor együtt szoktunk étkezni azokkal a rabokkal, akik rendszeresen eljönnek a tanulmányozásra. Mindez idő alatt igyekszünk kifejezni a börtön személyzete iránti megbecsülésünket egy apró ajándék, egy könyv, egy hanglemezzel, egy lelki tartalmú üzenet, vagy akár egy doboz csoki által. Így alkalmunk nyílik meglátogatni őket az irodáikban, baráti beszélgetést folytathatunk, bizalmi kapcsolatot alakíthatunk ki, mely még a legnehezebb próbákat is kiállja.

A pandémia idején például, amikor azt gondoltuk, hogy a korlátozások miatt abba kell hagynunk a munkát, a börtön vezetősége telefonon keresett meg, és felajánlotta, hogy folytassuk online a találkozókat. Ez nekünk eszünkbe sem ju-

tott, így hát még megoldást sem kellett keresnünk, mivel minden tálcán lett felkínálva számunkra. Az internetes találkozások olyanok voltak, mintha személyesen lettünk volna jelen. Kezdetben általában üdvözlöttük a tevékenységet vezető nevelőtiszteket, váltottunk vele néhány szót, néhány szép gondolattal bátorítottuk őket, majd folytattuk a tevékenységet a csoporttal. Együtt imádkoztunk és énekelünk, utána pedig elhangzott Isten Igéje. Egyetlen alkalommal sem adódtak technikai problémák. Ezért azonban már jó előre imádkoztunk, és próbáltuk előkészíteni a terepet úgy, hogy a börtön alkalmazottaival ápoltsunk kapcsolatunkat téglát téglára rakva építgettük.

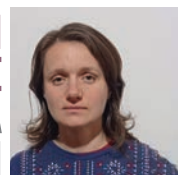
Élénken élnek emlékezetemben azok az imák, amelyeket a rabok mondtak a börtön vezetéséért. A szombati találkozókat az utóbbi két évben vezető Daniel Răstoacă testvérünk azt tanította nekik, hogy fontos imádkozniuk a börtön vezetéséért, így hát minden alkalommal közösen imádkoztunk a tisztekért is.

Némely esetben a börtönnek külső támogatásra volt szüksége, például irodai fogyóanyagokra, járvány idején tisztasági eszközökre a rabok számára, de az is megtörtént, hogy az Adventista Egyház két rákbetegségben szenvedő tiszt számára nyújtott anyagi támogatást.

Amikor hozzánk fordultak a beteg tisztek támogatása végett, megtettünk minden tőlünk telhetőt mind anyagi, mind pedig fizikai és lelki téren. Odahaza is meglátogattuk és bátorítottuk a beteget, együtt imádkoztunk, majd a gyülekezeteinkben is imák hangzottak el értük, és igyekeztünk különböző üzenetek vagy telefonbeszélgetések formájában mellettük lenni. Mindketten nehéz műtéten majd kezelésen estek át, és jelenleg jól vannak, visszatértek a munkába, és még közelebb kerültek Istenhez.

Íme, néhány mondat abból a beszélgetésből, amelyet a börtön egyik vezetőjével folytattunk: „Nagyon sok személlyel dolgozunk együtt, de az én megítélésem szerint ti tettetek a legtöbbet, sőt még annál is többet, hiszen időt szenteltetek ránk,

**AZ EVANGÉLIUM
EREJE
SEMIDA
MÄRGINEAN**



ÉLÉNKEN ÉLNEK EMLÉKEZETEMBEN AZOK AZ IMÁK, AMELYEKET A RABOK MONDTAK A BÖRTÖN VEZETŐSÉGÉRT. MINDEN ALKALOMMAL KÖZÖSEN IMÁDKOZTUNK A TISZTEKÉRT IS.

és olyan újító javaslatokkal kerestetek meg, amelyekben mi már hinni sem mertünk, s amelyek kizökökítették bennünket a komfortzónánkból. Tényleg különlegesek vagytok!”

Amikor a börtönben egészség-expót tartottunk, megfigyeltem, hogy napról napra egyre több tiszt látogatja a standjainkat. Gondolkoztam, hogy mit tehetnének értük, ha már ennyire nyitottak. Javasoltam, hogy egy héten át minden este tartsunk egészségügyi előadást, amelynek a végén egészségés ételeket kóstoltassunk meg a jelenlevőkkel. A programot meg is szerveztük, és nagy örömmünkre a tisztok – de még a hozzátartozók is – eljöttek a találkozókra. Az egyik este 40 személy volt jelen.

A találkozót nem szeretjük volna váratlanul abba hagyni, ezért a laposnyai Ifjúsági Központban megszerveztük az Egészség-hétvégét. Felejthetetlen napokat töltöttünk együtt, egészségügyi szemináriumokat hallgatunk meg, imádkoztunk, énekeltünk és túráztunk.

A cím alapján – „Szép emberek a vasajtók mögött” – ezekről az emberekről szól az írásom, de eddig még nem sok szó esett róluk, inkább arról számoltam be, hogy mit tettünk mi a velük ápolat kapcsolatunk során. Soraimnak van egy fontos tanulsága, éspedig: nem ismerheted meg egy ember szépségét, ha nem szánsz rá időt, ha semmit sem teszel azért, hogy megközelíthesd őt, ha nem keresed az alkalmat, hogy értékeld, támogasd és imádkozz érte. Ha mindezt sikerül megvalósítanod, meg fogod ismerni az emberek szépségét, még azon embereket is, akik olyan zárt és merev intézményben végzik a munkájukat, mint a börtön.

Azért beszélek ezekről a szép emberekről, mert együtt munkálkodásunk során minden találkozásakor átöleljük egymást, egymás hogyléte felől érdeklődünk, tapasztalatokat, örömeiket és nehézségeket osztunk meg egymással. Ezek az emberek bíznak Istenben, imádkoznak és igyekeznek jóságot tanúsítani a fogvatartottak iránt, nehéz munkájuk végzése közben ők is naponta örömeiket és csalódásokat élnek át. Zokszó nélkül viselik a terhet, naponta veszélyeknek teszik ki magukat, és valósággal küzdeniük kell azért, hogy ebben a merev rendszerben jól is tudjanak cselekedni, ezért folyton megoldásokat keresnek. Ezek az emberek megérdemlik, hogy szeretetet, dicséretet kapjanak, és érdemes időt szentelnünk rájuk, imádkoznunk kell értük. A Humanitárius Börtönszolgálat minden önkéntesének és az Adventista Egyház összes tagjának más szemmel kellene tekintenie ezekre az emberekre.

Írásommal nem áll szándékomban dicsekedni a megvalósításainkkal, hiszen amúgy is keveset teszünk, sokkal kevesebbet, mint amennyit tehetnénk. Azért írtam e sorokat, hogy egy másik szemszögből is bemutathassam a börtönben végzett szolgálatunkat. Isten számos ajtót tár ki, alkalmakat és áldásokat kínál fel számunkra. Csak ki kell nyitnunk a szemünket és a szívünket, hogy áldás lehessünk azok számára, akikhez a többség nem jut el.

Azért imádkozom – és ez szívem vágya –, hogy Pálhoz hasonlóan én is elmondhassam: „Üdvözölnek benneteket a szentek a marosvásárhelyi börtön vezetőségéből”.

Addig azonban itt hagyom a börtön aligazgatójának, Andreica Cristina felügyelő rendőrtisztnek az üdvözlését:

„A marosvásárhelyi börtön az idők folyamán jelentős támogatásban részesült az Adventista Egyház részéről a vallásos tevékenységekkel kezdődően egészen a leginnovatívabb projektekig, amelyeket börtönben még sosem ültettek gyakorlatba. Ilyenek voltak például a kirándulások, vagy a fiatal és kiskorú fogvatartottaknak szervezett táborok. Támogatásokat nem volt feltételekhez kötve, és mindig is nyitottaknak bizonyultak a kezdeményezésünkre. A tevékenységeket odaadó, emberbaráti szeretetről bizonyítást tevő személyek vezették, akik figyeltek a részletekre, és a közösség javát szolgálták. Köszönjük a támogatást, értékeljük a munkátokat, és továbbra is gyümölcsöző együttműködésre vágyunk.” ■

Semida Mărginean, önkéntes,
Humanitárius Börtönszolgálat





OMEGA (I)

Ellen G. White bizonyágtétele az Omega-válságról, amelyet újra és újra idéznek egyes szerzők, az Egyháznak volt címezve, s azon belül is mindegyiknek a Battle Creek-i Szanatórium orvosmisszionáriusainak és különösképpen Albert J. Read doktornak. 1904-ben megfogalmazott kijelentéseiben Ellen White a Kellogg doktor Alfa-filozófiája által előidézett spirituális provokációra és annak következményeire utalt, amelyek hamarosan nyilvánvalókká váltak (Omega-válság).

Read küldetése és Kellogg Alfája

A Rhode Island-i születésű Albert Read¹ a Brown Egyetemen tanult, de harmadéven abbahagyta tanulmányait azért, hogy adventista prédikátorként és irodalomfelelősként dolgozzon. 1890-ben, 27 évesen náasztúra indult feleségével, Hattievel², a híres adventista hajón, a Pitcairnen. Ő volt az első adventista misszionáriusok egyike Tahiti szigetén. Az expedíció három évig tartott³.



1893-ban Albert Readet megválasztották az Adventista Orvos Misszió Egyesület elnökévé. 1893 és 1895 között Albert és Hattie megismételte a misszionárius expedíciót a Csendes-óceáni szigeteken, ezúttal az ácsmesterből előbb evangélistává, majd nagy sikerű misszionárius orvossá lett Merrit Kellogg – dr. John Harvey Kellogg testvérének – kíséretében.

Miután hazatért, Albert Read beiratkozott a Bellevue-i orvosi egyetemre, amely abban az időben a legjobb orvosi egyetem volt Amerikában (1899). 1900-ban Hattie fiút szült (Samuel), de öt nappal a nehéz szülést követően a felesége tüdőgyulladásban elhunyt.

Albert Read 1900 és 1901 között Battle Creekben élt, így lehetősége nyílt megismerkedni a helybéli szanatóriummal és annak munkaközösségével. Itt ismerte meg jövődöbéli feleségét, Ella Butlert is, aki mint tanítónő és orvos asszisztens dolgozott Battle Creek-ben. 1901-ben házasodtak össze. Ugyanebben az időszakban szerzethetett tudomást a szintén Bellevue-ben végzett dr. John H. Kellogg új szemléletéről is.

Esküvőjüket követően Albert és Ella Read elhagyta Battle Creek-et⁴. Előbb a chicagói Orvosi Misszionárius Iskolában dolgoztak, majd 1903-ban lefektették a philadelphiai szanatórium alapjait. Abban az időben a Generál Konferencia bizottsága és maga Ellen White is erőfeszítéseket tettek Kellogg és az egyház kibékítésére. Az első két próbálkozásnak (1903) csak rövid távú eredményei voltak. Az Egyház részéről tett harmadik kísérlet (1904) teljesen eredménytelennek bizonyult, Kellogg kibékíthetetlen volt.

Ebben a kontextusban írt Ellen White dr. Albert Readnek egy személyes hangvételű levelet (amely a hagyatéki jegyzékben a 277. levélként van feljegyezve; a fejléc szerint kelt 1904. július 31-én, Washington D.C.-ben)⁵. Ellen White azt tanácsolta Read-nek, hogy „rázza le magáról” J. H. Kellogg befolyását, a levél 14. bekezdésében pedig az Omegára vonatkozó figyelmeztetésről írt, amely felől profétanőnk már az orvosokat is figyelmeztette:

„Living Temple” (Élő templom) c. könyvében be van mutatva a halálos eretnokségek Alfája. Következik az Omega, melyben azoknak lesz részük, akik nem hajlandók figyelembe venni Isten intelmét.

A levélben Ellen White könyörögve kérte Albert Readet, hogy szakítson Kellogg könyvének és domináns személyiségének varázsával, és nézzen egyedül Jézusra, a nagy Tanítóra. Értékeli-e Read ezt a figyelmeztetést, és eltávolodik az Alfától, vagy pedig elszenvedi az ihletett tanács figyelmen kívül hagyásának következményeit?

Albert Read Omegája

Egy évvel később, 1905-ben Albert és Ella visszatértek a Battle Creek-i szanatóriumba, ahol előadásokat tartottak, ami azt sejteti, hogy nem érezték szükségét elhatárolódnival Kellogg magatartásától és befolyásától. Egyébként Kellogg megnyerte magának

**AZ ELLENSÉG
LELEPLEZÉSE
FLORIN
LAIU**



**A „LIVING TEMPLE”
C. KÖNYVBEN BE VAN
MUTATVA A HALÁ-
LOS ERETNEKSÉGEK
ALFÁJA. KÖVETKEZIK
AZ OMEGA, MELY-
BEN AZOKNAK
LESZ RÉSZÜK, AKIK
NEM HAJLANDÓK
FIGYELEMBE VENNI
ISTEN INTELMÉT.**

az orvosi személyzet bizalmát: már sokan közülük szembeszálltak a lelkészekkel és egyházvezetőkkel.

Ellen White évekig küzdött a két tábor kibékítéséért, köztes helyet foglalva el ebben a viszályban, lévén, hogy mindkét félnek voltak hiányosságai. De míg az Egyház vezetői együttműködőbbek voltak Isten szolgálóleányával, addig Kellogg és az ő ellenegyháza „hősiesen”, az áldozat szerepében tetszelegve ellenálltak a klérus bigottizmusának. Albert és Ella pont ennek a válságnak a forga-

tagába csöppentek bele a szanatóriumba való visszatérésükkor, és ez felkészületlenül érte őket.

Öt évvel később (ez idő alatt Kellogg doktort kizárták az Adventista Egyházból) újabb tragikus esemény történt a Read család életében (1910). Egy benzinkályha felrobbanása következtében leégett a házuk, és Ella az égési sérülései miatt életét veszítette. Albert Hattie mellé temette el őt.

Dr. Read e tragédiát követően is hűséges maradt Kellogg doktorhoz. Az első világháború idején még neki dolgozott, fontos szerepet játszva Kellogg alapítványában, amely az emberi faj tulajdonságainak javításával foglalkozott (eugenika). 1915 és 1916 között igazgatója

volt a Déli Társadalomtudományi Kongresszusnak, és a tengeren túli Amerikai Orvosi Testületben szolgált, majd őrnagyként szerelt le a háború végén.

Időközben megismerkedett Dana Weitzel katonai nővérrel, akivel 1920-ban házasságot kötött, majd 1927-ben fia született (Albert James). Ebben az időben Albert Read New York állam Egészségügyi Hivatalában dolgozott. Élete ezen utolsó periódusában nincs feljegyzés arról, hogy bármiféle kapcsolata lett volna az Adventista Egyházzal, és a hitéletéről sem tudunk semmit.

Albert Read 1929-ben, 66 évesen hunyt el, és az a tény, hogy a kor adventista folyóirataiban nem volt feljegyzés, megemlékezés róla, azt bizonyítja, hogy Read már régóta nem volt adventista. Read Omegája bekövetkezett: lassú, részleteiben nem ismert, de biztos hitehagyás. Ellen White levele figyelmeztette Readet élete válaszutján, ő mégis Kellogg Alfáját választotta, és az Omegában végzte.

Előző figyelmeztetések

1903 októberében Ellen White a következő sorokat írta Battle Creek orvosainak és lelkészeinek⁷:

„Aki elfogadják az *Élő templom* c. könyvben bemutatott, Istenre vonatkozó elméleteket, annak a nagy veszélynek teszik ki magukat, hogy fikciónak tekintsék a Bibliát, mivel ezek a teóriák megpróbálják hatástalanítani Isten egyszerű Igéjét.

A kísértő azon van, hogy minél nagyobb számban maga köré gyűjtse Battle Creek-ben az adventistákat, remélvén, hogy elfogadják az Istenről és az Ő munkájáról szóló hamis tanításokat [...] Isten undorodik a szanatóriummal kapcsolatban állók hiú szavaitól. Isten ítélete lesújtott Battle Creek-re, ami alázatot kellene, hogy ébresszen bennük, nem pedig büszkeséget, dicsekvést és önfelmagasztalást. [...]

Hogy engedhetitek meg, hogy félrevezessenek?! [...] Vezetők egyenként elmozdította hitünk alapjainak oszlopait. Érveléseiből kitetszik, hogy figyelmen kívül hagyta Isten bizonyágtételeit, amelyeket a Szentlélek által adott. A Biblia könyveinek tanításait semmibe veszi, és nincs is tudatában, hogy rossz irányban halad. Legutóbbi írásaiban tisztán érezhető, hogy a panteizmus iránt érdeklődik.

A lelkek ellensége elterjesztette a feltevést, miszerint nagy reformnak kell bekövetkeznie a hetednapos adventisták soraiban, újjáébredés, melynek értelmében el kell hagyniuk hitük oszlopait, és elkezdniük az újrászerveződés folyamatát.

De mi lenne az eredménye egy ilyen reformnak? Megvetnék az igazság elveit, amelyeket Isten az Ő bölcsességében a „maradék” egyháznak adott. Megváltozna a vallásunk. Hitalapelveinket, amelyek az utóbbi 50 évben előrevitték a küldetésünket, tévedésnek kiáltanák ki. Egy új szervezet jönne létre. Új könyvek, új filozófiai rendszerek születnének, amelyek építői elmennének a városokba, hogy csodálatos munkát végezzenek. A szombatot azonban természetesen félvállról vennék, akárcsak Istent, aki megalkotta. Semmi sem állhatna ennek a reformnak az útjában. Vezetői azt tanítanák, hogy az erény jobb, mint a vétek, de mihelyt eltávolodtak Istentől, egyedül az emberi erőttől függnének, amely Isten nélkül értéktelen. Alapjuk homokon állna, az erős szelek és a hullámok elsöpörnék.

[...] Az az elme, amelyet csak ennek a világunknak a tudománya nevel, képtelen Isten dolgait

**A LELKEK
ELLENSÉGE
ELTERJESZTETTE
A FELTEVÉST,
MISZERINT NAGY
REFORMNAK KELL
BEKÖVETKEZNI
A HETEDNAPI
ADVENTISTÁK
SORAIBAN,
ÚJJÁÉBREDÉS,
MELYNEK ÉRTEL-
MÉBEN EL KELL
HAGYNIUK HITÜK
OSZLOPAIT.**

a földiektől megkülönböztetni, de ugyanaz az elme, ha megtér és megszentelődik, megláthatja az Igében a mennyei erőt. [...] Igen, Isten megújulást sürget. De aki az életadó Szentlélek ereje nélkül próbál meg reformot bevezetni, azt elsöprik a hullámok.”

Prófétanónk többször is foglalkozott ezzel a témával. 1904. július 24-én, néhány nappal azelőtt, hogy az imént idézett levelét megírta Albert Readnek, Kellogg orvosainak is üzenetet küldött. A kapott kinyilatkoztatás nevében Ellen White arra kérte őket, hogy szabaduljanak meg Kellogg teóriáinak befolyásától, és álljanak a sarkukra. Sajnos azonban senki sem mert szembeszállni a főnökkel.

Egy szűk jogrésnek köszönhetően Kelloggnek sikerült több éven keresztül „kisajátítania” a szanatóriumot, s így az jogilag többé nem függött az Adventista Egyháztól – attól az intézménytől, amely a saját költségén megalapította. Kellogg az alkalmazottakat is az ellenőrzése alatt tartotta.

Ellen White figyelmeztette az orvosokat, hogy egy lelki küzdelem közepébe sodródtak, és a sötétség erői, kellemes formát öltve, megpróbálják megszerezni az elméjük felett az ellenőrzést. Kolossé 2:4–9 szakaszából idézett, és állásfoglalásra buzdította őket: „Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való.” Figyelmeztette az orvosokat és az egészségügyi személyzetet, hogy ideje lemondani arról a szokásukról, hogy beszélgessenek ezekről a kérdésekről, főleg késő este, amikor az elméjük fáradt, és az ördög elkápráztathatja őket egyesek látszólag ragyogó kifejezéseivel. Majd a következő jövendölést fogalmazta meg:

„A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető

lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztetve (1Tim 4:1). Ennek a veszélynek az Alfája előtt állunk, s az Omegája rendkívül meglepetésszerű lesz” (1SA 197.4).

A lelki katasztrófa megelőzésére tett lépésként Ellen White azt tanácsolta nekik, hogy vegyék komolyan Jézus imáját (Jn 17), és mindennapi életükben éljék meg az igazi vallást, Jézus jellemének erényeit. „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e” (2Kor 13:5).

A Kellogg könyvében leírt Alfa-veszélyről beszélve Ellen White elismerte, hogy „az *Élő templom* c. könyvnek csupán bizonyos érvelései helytelenek” (1SA 201.3). Egy valamivel azelőtt, 1904. május 18-án írt bizonyítványban prófétanónk kijelentette, hogy Kellogg elméletei tévelygésbe fogják taszítani mindazokat, akik nincsenek meggyökerezve az igazságban, mivel „a könyvben kifejtett némely gondolatok nem rendelkeznek Isten jóváhagyásával” (1SA 202.3).

Ellen White felismerte az *Élő templom* c. könyvben egyes 1844 utáni adventisták „spiritualista” érzéseit⁸. Észrevette, hogy Kellogg filozófiájának nagyon fontos gyakorlati implikációi is vannak. Isten személyisége egyfajta pananteizmusba oldódott, az erkölcsi tökéletességet pedig a természet törvényeinek tiszteletben tartása biztosította. Kellogg a csodálatos emberi szervezet „élő templomán” kívül nem látott más szentélyt. Ellen White helyesen átlátta, hogy ez a fajta spiritualitás „a bűn szentesítéséhez” vezet (11 MR 247), ezért így figyelmeztetett:

*„Az *Élő templom* tartalmazza ezen elméletek Alfáját. Tudtam, hogy rövid időn belül bekövetkezik az Omega, és nagyon féltettem a mi népünket” (1SA 203.2).*

**ELLEN WHITE
ARRA KÉRTE ÖKET,
HOGY SZABADUL-
JANAK MEG KEL-
LOGG TEÓRIÁINAK
BEFOLYÁSÁTÓL,
ÉS ÁLLJANAK
A SARKUKRA.**



Ki vagy te, Omega?

Az Omegára való ismételt utalás ezekben az ihletett írásokban még Ellen White életének időszakában is számos találgatást szült. Ellen fia, William mondta, hogy az 1930-as években „egyébként jó szándékú testvérek részéről nem kevesebb mint tizenkét magyarázat létezett az Omegára vonatkozóan.”⁹ Nincs tudomásom az 1930-as években szállongó értelmezésekről, a maiakról viszont annál inkább:

1. A természetes gyógy módok hívei közt néhányan azt sugallták, hogy az Omega akkor kezdődött el, amikor az adventista egészségügyi központokban bevezették a klasszikus orvoslás gyakorlatát. Kellogg is ezt az utat választotta.

2. A Szentháromság-ellenes adventisták azt állítják, hogy az Omega röviddel Ellen G. White halála után kezdődött el, amikor is az első adventista bibliakonferencia alkalmával (1919) hirdetni kezdték a Szentháromság doktrínáját, és Jézust Istenként magasztalták.¹⁰

3. Az úgynevezett „történelmi adventizmus” hívei fenntartják, hogy az Omega az „Answers to Questions on Doctrine” c. könyv 1957-es megjelenésével vette kezdetét, szerintük ugyanis ez a könyv kezdte el ledönteni a hit oszlopait.¹¹

4. Egy elterjedtebb értelmezés a jogtanácsos L. R. Walton nevéhez fűződik, aki szerint az Omegára vonatkozó jövedőlés az ő idejében, azaz az 1980-as években teljesedett be a Desmond Ford, Robert Brinsmead, Walter Rea és Dale Ratzlaff által generált mozgalmak révén.¹²

5. Egyesek azt tartják az Omegáról, hogy az Egyház végső hitehagyása lesz, míg mások szerint az Omega idejében élünk.

Nem az a célunk, hogy elemezzük ezeket az értelmezéseket, inkább azt szeretnénk megérteni, hogy mit akart üzeni számunkra Ellen White az Omega szimbólumával. Egy biztos: ha ezzel az Egyháznak közvetlenül a vég előtti nagy hitehagyására utalt volna, azt világosan, leplezetlenül elmondta volna. Miért beszélt volna rejtelmes nyelvezetben az Egyház utolsó nagy hitehagyásáról, amikor nem volt szó többről, mint a Kellogg és szövetségesei által generált konfliktusról?

Ellen White legvalószínűbb értelmezése az Omegára vonatkozóan – az Alfa-eretnység viszonyában – a következő: ha az Alfa Kellogg filozófiája volt, az Omega nem lehetett más, mint ennek a filozófiának a lelki-erkölcsi következménye, amely „rövid időn belül” nyilvánvalóvá vált.

„Kevesen képesek megítélni az egyesek által ma is hangoztatott álokoskodások **eredményeit**. Az Úr ellebbentette a függőnyt, és megmutatta a kö-

vetkezményeket. Az Isten személyére vonatkozó spiritualista elméletek az egész keresztény világot megrendítik” (1SA 203.4).

Az Alfa és az Omega a görög ábécé első és utolsó betűje. Ellen White a Jelenések könyvéből kölcsönözte ezt a figuratív nyelvezetet, és Jánoshoz hasonlóan a „kezdet” és a „vég” (Jel 1:11; 21:6), az „ok” és az „okozat”, a „cselekvés” és az „eredmény” értelemben használta. Minden valószínűség szerint Ellen White Kellogg lelkiségének eredményére, okozatára, hatására, következményére utalt az Omega kifejezés használatával.

Az ügy súlyával és hatásának tragikus kiterjedésével azonban folyóiratunk egy következő számában foglalkozunk. ■

**AZ ÚR ELLEB-
BENTETTE
A FÜGGŐNYT,
ÉS MEGMUTATTA
E ROMBOLÓ
ELMÉLETEK
KÖVETKEZ-
MÉNYEIT.**

Florin Lăiu, nyugdíjas bibliatanár

1. Életrajzi adatokat A. J. Readról és J. H. Kelloggrol online és nyomtatott kiadványokban is találhatunk: Wikipedia, <https://encyclopedia.adentist.org>; Dennis Fortin és Jerry Moon szerk.: *Ellen G. White Encyclopedia*, Review and Herald Publishing Association, Hagerstown, MD, 2013.

2. Henrietta Osborn Warren (1862–1900), tehetséges tanítónő.

3. Részleteket erről a történelmi jelentőségű expedícióról az *Adventist Heritage*-ban olvashatunk, 6. köt., 1. szám (1979), 6–15. o. <https://core.ac.uk/download/pdf/151739145.pdf>.

4. Pontosan nem megállapítható, hogy a szanatóriumi tüzeset előtt, vagy közvetlenül azután (1902. február 18.) került sor a távozásukra. Nem kizárt, hogy köze volt mindennek ahhoz, hogy más helyen akartak a továbbiakban dolgozni.

5. A teljes levél elolvasható a <https://m.egwwriting.org> weboldalon, a keresőablakba (Search) a következőt kell írni: < „Lt 277, 1904” >. Részletek a levélből itt: 1SM 200.1 (E. G. White, *Szemelvények*, 1. köt., 200. o., 1. bekezdés).

6. Meglepődve vesszük tudomásul, hogy úttörőink közül sokan járványok és daganatos betegségek miatt veszítették el szeretteiket.

7. *Letter 242*, 1903, 10–14. és 23. bekezdések.

8. E. G. White és hitünk úttörői a „spiritualizmus” kifejezést abban az értelemben használták, hogy „spirituális jelentést tulajdonítani valaminek, amit szándékosan úgy fogalmaztak meg, hogy az szó szerint értendő”. Az 1844 utáni spiritualista adventisták szerint Jézus valójában lejött a földre 1844. október 22-én, de nem testben, hanem lélekben.

9. Tim Poirier: „Alpha and Omega”, *Ellen G. White Encyclopedia*, 589. o.

10. Allen Stump: *The Foundation of Our Faith*, Smyrna Gospel Ministries, Welch, WV USA, 1997, eredeti, online kiadás, 226. i.: <https://sdawebsites.net/theos-resources/pdf/sgm-the-foundation-of-our-faith-6th-edition.pdf>.

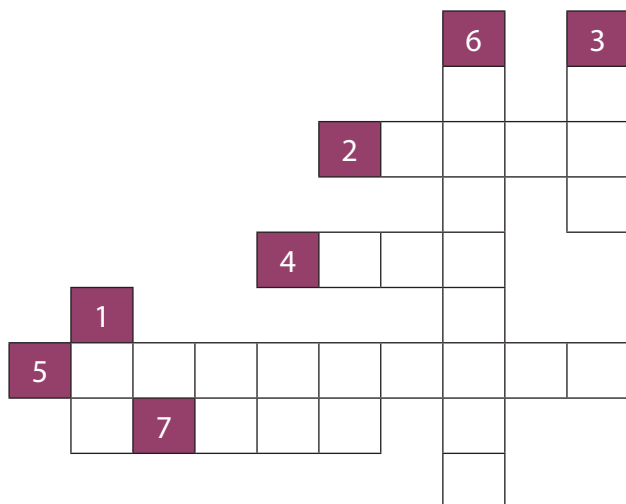
11. Hermann Kesten: „The Alpha and the Omega of Apostasy”, I. rész, 2020. május 3., Steps of the Life Ministries, online: <https://www.stepstolife.org/article/the-alpha-and-the-omega-of-apostasy-part-i/>

12. <https://viatasianatate.ro/produse/carti/spiritualitate/produs/1723-omega>



A KÁNAI MENYEGZŐ (JN 2:1-12)

1. Mi volt a tisztálkodáshoz használatos vedrek alapanyaga?
2. Mi volt annak a helységnek a neve, ahol az esküvőt tartották?
3. Hány kőveder volt a helyszínen?
4. Jézus utasítására mi került a kővedrekbe?
5. Mi volt annak a településnek a neve, ahová Jézus az esküvő után távozott?
6. Hogy nevezték azt a személyt, akit Jézus először megkínált a kővedrek tartalmából?
7. Jézus csodája folytán mi lett a vízből?



TUDTÁTOK-E, HOGY:



A leggyorsabb lepke 50 kilométer per órás sebességgel képes repülni.



Életük során a lepkék négy életszakaszon mennek át: pete, lárva, gubó és lepke – ezt a folyamatot nevezik metamorfózisnak (átalakulásnak).



A legtöbb lepkefaj virággal és nektárral táplálkozik.



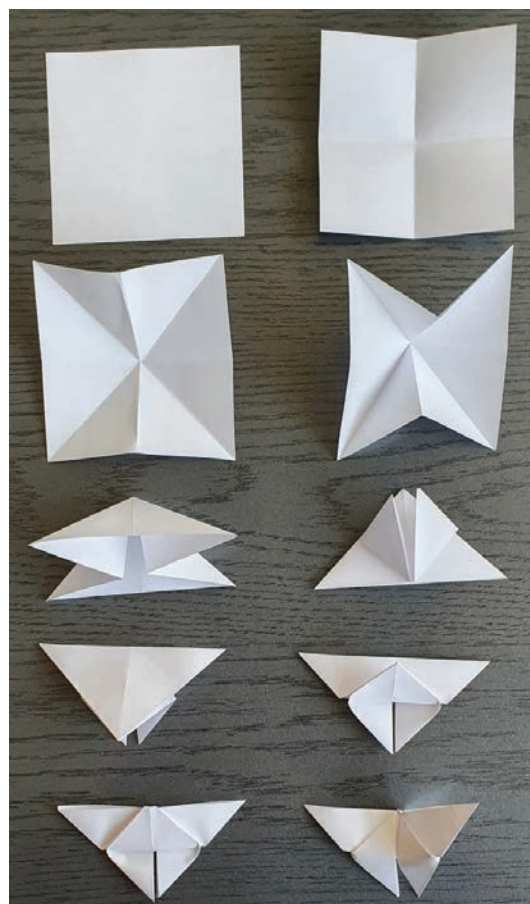
A tudósok szerint a világon több mint 28000 lepkefaj létezik.



A lepkék a rovarok családjába tartoznak, viszont kiterjedt szárnyúkkal teljesen különbözőnek tűnnek a rovaroktól.



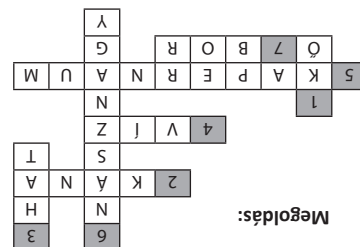
A lepkék a hideg időszak elkerülése végett vándorolnak.



OLVASOK ÉS FELFEDEZÉK
ALINA CHIRILEANU



Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztálya
igazgatójának asszisztense





PODISI EGÉSZSÉGKÖZPONT

Élj többet, jobban, szebben!

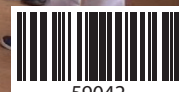
Podiș, Mărgineni község,
Bacău megye
Vulpîi utca, 18. szám

Tel: 0735 180 001

0745 106 461

Web: www.podis.ro

Email: office@podis.ro



59042